

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 234

De Schipbreuk van de President Lincoln

20 Cent

In zijn borst stak een ponjaard.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE SCHIPBREUK VAN DE „PRESIDENT LINCOLN”.

HOOFDSTUK I.

Een inbraak.

Het was omstreeks een uur in den nacht toen een kleine tuindeur, de eenige in een zeer lagen muur, die een der zijde vormde van een zijstraat van de Regentstreet, langzaam open ging.

Dit deurtje behoorde tot het groote park dat zich uitstreckte achter een fraaie villa aan de zooeven genoemde straat gelegen en die toebehoorde aan Lord William Aberdeen, den bekenden Londenschen philanthroop.

Er verscheen een hoofd, dat behoedzaam links en rechts de straat afkeek en zich daarop weder terugtrok.

Het volgende oogenblik verschenen twee mannen en werd de kleine tuindeur weder gesloten.

Dit geschiedde zonder het minste gerucht te maken.

De twee mannen droegen blijkbaar avondcostuum, want zij hadden beiden een hoogen hoed op en droegen verlakte schoenen.

Zij waren gewikkeld in lange zwarte regenmantels, waarvan de kragen opgeslagen waren.

Deze twee mannen waren John Raffles en Charly Brand, zijn trouwe metgezel.

Hoe kwam het dat zij beiden uit deze kleine tuindeur te voorschijn traden?

Had de Groote Onbekende wellicht in het huis van Lord Aberdeen een zijner avontuurlijke strooptochten ondernomen?

Dat zou al zeer zonderling zijn — want de bekende philanthroop en de gentleman-inbreker waren een en dezelfde persoon!

Raffles No. 284.

En toch zou geen enkele beambte van Scotland Yard ook maar een seconde de bespottelijke gedachte hebben durven koesteren, dat dit mogelijk zou zijn!

Jaren lang hadden zij jacht op John Raffles gemaakt, enkele malen hadden zij hem inderdaad in handen weten te krijgen, al was het dan maar voor korten tijd.

Maar nooit zou een hunner vermoed hebben dat hij, door den Grooten Onbekende te arresteren, tevens Lord William Aberdeen zou hebben gevangen genomen.

De twee mannen liepen snel, maar zonder overhaasting, de zijstraat geheel ten einde totdat zij de Regentstreet bereikten.

In deze deftige straat bevonden zich nog slechts weinige voorbijgangers.

De beide vrienden staken een sigaret op.

— Een prachtige avond! zeide Charly Brand, terwijl hij behagelijk aan zijn sigaret trok.

— Ja, het is verrukkelijk weder!

— In zekeren zin is die heldere hemel wel een weinig gevaarlijk! meende Charly.

Raffles haalde de schouders op.

— Wij naderen het huis aan de tuinzijde en daar staan zware kastanjeboomen in een zeer stille, nauwe straat, waarin zich thans zeker niemand meer bevindt, uitgezonderd een paar agenten!

— Maar juist die agenten zijn het gevaarlijkst! hernam Charly lachend.

— Kom, kom, zij zullen het ons niet lastiger ma-

ken dan zij het gedaan hebben bij vroegere dergelijke ondernemingen.

Zachtjes pratend liepen de beide vrienden voort. Langzamerhand werd het stiller.

Alleen op Piccadilly Circus, in de buurt waarvan zich vrij veel schouwburgen en theaters bevinden, was het nog tamelijk druk.

Langzamerhand bereikten de beide vrienden de handelswijk, in de buurt van de Beurs.

Zij schenen het doel van hun tocht te bereiken.

Zij volgden eenige kleine straten tot zij stil stonden voor een vrij groot huis in de Miltonstreet.

Op een koperen plaat naast de deur stonden de woorden te lezen: „Oliver Forbes”, makelaar in onroerende goederen.

— Hier is het, fluisterde Raffles.

— Ken je de inrichting van het huis?

— Op mijn duimpje! Ik ben er eenige keeren geweest, zoogenaamd om een huis te verkoopen dat alleen in mijn verbeelding bestond.

— Zijn er veel bedienden?

— Vier!

— Familieleden?

— Een dochter; de man is weduwnaar. Maar laat ons hier nu niet blijven staan en verder gaan!

De beide vrienden sloegen een zijstraat in, niet veel meer dan een steeg.

Zoo bereikten zij de achterzijde van het huis.

Alle tuinen van de rij huizen, waartoe dat van Oliver Forbes behoorde, waren van den weg afgesloten door een tamelijk lagen muur, die echter bijna overal met glasscherven of scherpe ijzeren punten bezet was.

Het eerste was ook het geval met den muur van den tuin, behoorende tot het huis waar Raffles zijn slag dacht te slaan.

Maar dat was voor iemand als den Grooten Onbekende al een zeer gering bezwaar.

De beide mannen haalden ieder onder hun regenmantel een klein stalen voorwerp te voorschijn, dat er uitzag als een kleine ladder met slechts twee sporten.

In een oogwenk waren deze ladders echter uit elkaar geschoven en even als een hengelroede met de uiteinden in elkaar geschoven.

Zoodat de ladder die aldus verkregen was bijna twee meter lengte had.

Het was inderdaad zeer donker op deze plek, want de kruinen van de zware kastanjeboomen die langs

den rand van het trottoir stonden, onderschepten het licht van de maan, die hoog aan den hemel stond.

Geen geluid liet zich hooren.

Raffles zette de smalle stalen ladder tegen den muur en zat in een oogwenk boven, waarbij hij echter zorg had gedragen een stuk dik vilt over de glasscherven te leggen.

Charly volgde hem.

Raffles liet zich aan den anderen kant van den muur vallen, Charly trok de ladder naar zich toe en liet haar aan den anderen kant weder neer, waarop hij op zijn beurt in de aarde van een bloembed sprong.

Dit alles was zoo verwonderlijk vlug in zijn werk gegaan, dat er nauwelijks eenige seconden waren verlopen van het oogenblik af waarop de beide vrienden voor den muur stilstonden en dat waarop zij hun schreden naar den achterkant van het huis richtten!

Het moet gezegd worden dat Raffles en Charly niet alleen sterk en lenig waren, maar dergelijke klimpartijen in een verborgen hoekje van het groote park der villa herhaaldelijk oefenden, zoodat zij daar in een weergalooze vaardigheid hadden verkregen.

Een naburige kerkklok sloeg twee uur, toen de beide vrienden de kleine achterdeur van het huis bereikten.

Raffles onderzocht de deur gedurende eenige oogenblikken en bromde toen:

— Ik kan niet zien of de deur electricch contact heeft. Voor de veiligheid zullen wij er maar een paneel uitzagen. Geef de gereedschappen eens aan.

Weder sloeg Charly zijn mantel op en nu kwam er een groote tasch te voorschijn, die eenige zonderling gevormde instrumenten bevatte.

Een daarvan was een boor, door Raffles zelf vervaardigd en die hij ook zelf had uitgevonden.

Zij bestond uit het blad van een gewone cirkelzaag met zeer fijne tanden, en dat door middel van twee kamraderen en een rijwieltetting met zeer groote snelheid kon worden rondgedraaid.

— Help eens mede, Charly! beval Raffles.

Hij zette de kolf van de boor tegen zijn rechter schouder, drukte het ronde zaagblad tegen de onderzijde van het paneel in de bovenste helft van de deur, greep de beide krukken van het grootste kettingwiel en begon te draaien, terwijl Charly met de eene hand de boor bestuurde en met de andere hand het zaagblad telkens met olie bespoot, opdat het zoo weinig mogelijk gerucht zou maken.

Met een zacht gonzend geluid en met verbazende snelheid sneed de zaag door het dunne hout even vlug en gemakkelijk als een schaar een blad papier knipt.

Binnen een halve minuut kon Charly het geheel uitgesneden paneel uit de deur lichten.

Daarop pakte hij de boor weder in.

— Zullen wij haar nog noodig hebben? vroeg hij fluisterend.

— Neen — van alle deuren die ik noodig heb bezit ik sleutels!

Hij boog zich door het gemaakte gat voorover en fluisterde:

— Het is goed dat wij de deur niet geopend hebben — er loopt daar een elektrische draad, die zeker een alarmtoestel in beweging brengt. Nu, het gaat dus gelukkig om ons door te laten.

In bijna volkomen duisternis klommen de beide vrienden achter elkaar door het gat in de deur.

— Zouden wij geen licht maken? zeide Charly fluisterend. Wij kunnen hier geen hand voor oogen zien!

— Ik wel! Geef mij de hand maar! Wij kunnen nu nog geen licht maken want het schijnsel zou door het gat in de deur daar buiten te zien zijn en ons verraden.

Raffles nam Charly bij de hand en voerde hem door een nauwe met tegels bevloerde gang naar een houten wenteltrap.

Zonder eenig gerucht te maken, klommen de beide mannen deze trap op.

Volgens hun gewoonte stonden zij op het portaal geruimen tijd stil, teneinde er zich van te vergewissen dat men hen niet had hooren binnen komen.

Maar alles in het groote huis scheen uitgestorven te zijn.

Charly bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van zijn metgezel en zeide zoo zacht dat het nauwelijks verstaanbaar was:

— Waar moeten wij zijn?

— Op de tweede verdieping! antwoordde Raffles even zacht. Wij moeten nog een trap op.

De tweede trap was met een looper bedekt, die het geluid van de voetstappen volkomen versmoorde.

Zoo bereikten zij de tweede verdieping.

Raffles wilde zijn elektrische zaklantaarn doen ontgloeien, maar plotseling gevoelde hij dat Charly hem bij den arm greep.

— Wat is er? vroeg hij zachtjes.

— Hoor je niets? fluisterde Charly.

Onbeweeglijk stonde de beide mannen stil.

Zij konden elkander in de duisternis in het geheel niet zien, maar zij hoorden elkanders ademhaling, die gejaagd ging.

Boven in het huis klonken haastige voetstappen... toen werd er een deur gesloten..... en toen werd alles weer doodstil.

HOOFDSTUK II.

Een vreeselijke vondst.

Wel een kwartier lang stonden de beide vrienden als standbeelden.

Zij schenen thans zelf hun adem in te houden.

Toen echter alles steeds even stil bleef, fluisterde Raffles:

— Het is niets; een der bedienden zal even zijn kamer verlaten hebben! Zij slapen boven!

— Ik gevoel mij ongerust! fluisterde Charly. Ik weet niet wat het is, maar ik voel mij huiveren!

—Huiveren! herhaalde Raffles verbaasd. Je koestert toch zeker geen vrees?

— Neen — vrees is het niet...

— Dat zou ook al te dwaas zijn! Onze aftocht is immers gedekt. Er is geen waakhond die ons kan verraden en het paneel is uit de deur gezaagd, terwijl de ladder gereed ligt! Kom, laat ons aan het werk gaan!

Zonder te aarzelen stak Raffles zijn lantaarn op.

Charly knipperde met de oogen in het licht dat

zoo plotseling straalde en keek toen om zich heen.

De beide vrienden hadden de trap achter zich welke zij zoeven waren opgekomen.

Links, rechts en vlak voor hen uit liepen breede gangen, ongeveer als in een hotel, waarop verscheidene deuren uitkwamen.

Raffles echter scheen hier den weg reeds goed te kennen.

Toch was hij hier niet meer dan twee malen geweest!

Hij sloeg de gang links in en stond toen stil voor de tweede deur aan den rechterkant.

— Wat is dit voor een vertrek? vroeg Charly fluisterend, die hem gevolgd was.

— Zijn werkkamer!

— En de eerste deur hier naast?

— Die behoort tot een kleine ontvangkamer. Daar heb ik moeten wachten tot het mijnheer Forbes behaagde mij te woord te staan!

— Maar hoe krijgt die ontvangkamer dan licht? Aan deze zijde is een deur, de achterzijde wordt gevormd door de gang die rechthoekig op deze staat, de voorzijde waarschijnlijk door den wand die het vertrek van de werkkamer scheidt.....

— Zeer juist, Charly, maar de meeste vertrekken hebben vier zijden en de vierde zijde van het ontvangvertrek heeft een groot raam dat op een ruime binnenplaats uitziet! Ben je tevreden? Laat ons dan aan het werk gaan!

Raffles greep de kruk van de deur.

Tot zijn niet geringe verbazing kon hij de deur gemakkelijk openen.

Hij bleef even staan en keek Charly aan met een onuitgesproken vraag in zijn oogen.

— Wat is er? vroeg Charly, een weinig ongerust. Gaat het niet goed?

— Integendeel — het gaat al te goed naar mijn zin! Deze deur behoorde gesloten te zijn! Zie eens of die van de ontvangkamer soms ook geopend is?

Charly gehoorzaamde.

Hij draaide de kruk van de deur om, daarop duwde hij de deur voorzichtig open.

Maar bijna onmiddellijk deed hij een stap achteruit en sloot de deur haastig weder.

Raffles die op zijn plaats was blijven staan, met den deurknop nog in de hand, vroeg verwonderd:

— Wat is er?

— Wat er is? Er brandt licht in dat vertrek.

Eer oogenblik bleef Raffles zwijgend staan.

Toen scheen hij een besluit te nemen.

Hij duwde de deur van de werkkamer langzaam en voorzichtig verder open.

Toen klonk zijn stem fluisterend:

— Ook hier brandt licht.

— Maar dan is er onraad, zeide Charly ongerust.

— Misschien, hernam Raffles kortaf. Vooruit, onze maskers voor.

De beide vrienden bevestigden hun zwarte maskers voor het gelaat.

Daarop namen zij hun elektrische lantaarn in de linkerhand en hun revolver in de rechter.

Raffles duwde de deur nu geheel en al open en de beide vrienden traden binnen.

Zij bevonden zich in een groot, met verfijnde weelde gemeubeld vertrek.

Het had vijf ramen.

Drie aan de zijde van de straat en twee aan die van de binnenplaats.

Voor alle ramen waren de zware fluweelen gordijnen dichtgetrokken.

Van het fraai beschilderde plafond hing een elektrische kroon af, waarvan alle lichten brandden.

Evenzoo brandde een elektrische staanlamp op een zeer fraai bureau ministre, waarvan de meeste laden opengetrokken waren, terwijl een groote hoeveelheid papieren over het fraaie lichtgele Smyrnatapijt verspreid waren.

In een hoek van het groote vertrek stond de kleine brandkast, waarvan de deur geopend was.

Ook daarvoor lagen op den grond vele papieren en eenige goudstukken verspreid.

Maar dat alles was het niet, wat het eerst de aandacht van de twee indringers had getrokken.....

Dat was het beweginglooze lichaam van een man, die met wijd uitgespreide armen op den rug lag, en met doode oogen in het schelle licht van de elektrische kroon staarde.

In zijn borst stak een ponjaard en alleen het gevest van vergeeld ivoor was nog zichtbaar.

Op het witte overhemd was een groote donkerroode vlek zichtbaar.

De eerste beweging van de beide vrienden was geweest naar het beweginglooze lichaam toe te snellen en te onderzoeken of er nog leven in school.

Maar een enkele blik, een enkele aanraking waren voldoende om Raffles te doen zien dat hier geen hulp meer kon baten.

Een oogenblik keken de beide vrienden in het doode witte gelaat.

[Toen vroeg Charly fluisterend:

— Is die man Oliver Forbes?

— Ja.

Raffles wierp een blik om zich heen.

[Toen trad hij op een fraai wapenrek toe dat aan den wand hing.

Hij wees er op en zeide toen op zachten toon:

— Hier ontbreekt een dolk. De moord is dus waarschijnlijk gepleegd door iemand hier in huis.

— Een der bedienden misschien?

— Wie weet.

Raffles trad op de brandkast toe.

Zijn gezicht vertoonde groote verbazing.

— Al het geld is nog in de kast, zeide hij.

Charly kon een kreet van verbazing nauwelijks onderdrukken.

— Dan is het dus geen roofmoord, zeide hij toen op zachten toon.

— Dat zou men ten minste wel zeggen.

Raffles zette zijn onderzoek voort.

Hij stond nu voor de breede tusschendeur die toegang gaf tot de ontvangkamer.

Hier heerschte volstrekt geen wanorde.

Maar op den grond lag een dagblad.

Raffles nam het op.

Het was de „Californian Ledger“.

Zonder het blad open te slaan, liet Raffles het in zijn zak glijden, met een half automatische beweging.

Toen keerde hij weder naar de kamer terug, waar de doode man lag.

Hij stond stil en begroef zijn kin in de handen.

Maar plotseling schrikten de beide vrienden op.

Ergens in het groote huis werd een deur geopend en zachtjes weer gesloten.

Er klonken snelle, bijna onhoorbare voetstappen, die snel verstierven.

Raffles en Charly hadden hun revolvers vaster gegrepen en maakten zich gereed om zich te verdedigen.

Het bleef echter stil.

Een oogenblik slechts.....

Toen hoorden de beide mannen, hoe de voetstappen op de steenen van de groote hall weerklonken, daarop werd de voordeur geopend..... zacht viel zij weder in het slot en toen werd alles doodstil.

De beide vrienden keken elkander verwonderd aan.

Charly was de eerste die weder sprak.

— Wat gebeurt er in dit huis? vroeg hij zachtjes.

Raffles haalde de schouders op.

— Niet veel goeds, dat is zeker, antwoordde hij. Ik geloof dat wij verstandig zullen doen onze biezen te pakken.

— En deze man hier?

— Wij kunnen hem niet meer redden, Charly. Hij is reeds sedert een paar uur dood. Het lichaam is ternauwernood koud.

— Maar zouden wij toch de politie niet waarschuwen?

— Ik zie niet in waarom wij ons hoofd in den muil van den leeuw zouden steken, antwoordde Raffles op kouden toon.

— Maar zeer waarschijnlijk hebben wij zoo even den moordenaar laten ontvluchten.

— Dat moet ik je toegeven. Ik geloof echter dat wij hem niet zouden hebben ingehaald al hadden wij hem gevolgd, toen wij de straatdeur hoorden dichtgaan.

Onder het spreken had Raffles zijn oogen snel door de kamer laten gaan.

Hij trad nu vlug naar een kleine tafel en bukte zich.

— Wat vind je daar? vroeg Charly zachtjes.

— Vier of vijf eindjes sigaret. Het schijnt dat hier dezen avond zwaar gerookt is. Toen wij kwamen hing hier trouwens de onaangename lucht van koudgeworden tabaksrook.

— Rookte Forbes zooveel sigaretten?

— Niet dat ik weet. Ik wist niet beter of hij rookte uitsluitend sigaren, en dan nog maar zeer weinig, de dokter had hem het rooken streng verboden.

Weer bukte Raffles zich.

Hij hield een kleine revolver in de hand die hij naast het lichaam had opgeraapt.

Hij bekeek het wapen en mompelde toen zachtjes:

— Er kleeft een weinig bloed aan den loop.

— Wat is het voor een wapen?

— Het is een Amerikaansche revolver, zooals de cowboys ze veel dragen en blijkbaar veel gebruikt en oud.

Hij draaide het wapen even besluiteloos heen en weder en legde het toen op dezelfde plek waar hij het gevonden had.

— Dat moet de politie maar uitmaken, bromde hij. Kom, Charly, laat ons gaan. Het spijt mij, maar het is een verloren nacht. Wij kunnen van dezen dooden man natuurlijk niets medenemen.

— Wat vreeselijk als zijn dochter morgen de mis-

daad zal ontdekken, fluisterde Charly.

— Ja, het zal een ontzettend oogenblik zijn voor het arme meisje, zeide Raffles op ernstigen toon. Voor zoover ik weet heeft zij geen andere familieleden. Maar kom, wij verbabbelen onzen tijd.

De beide mannen verlieten het vertrek weder zooals zij het verlaten hadden.

Zij sloten de deuren behoedzaam achter zich en daalden de beide trappen weder af.

Zij bereikten den tuin door het gat in de deur, zetten de ladder tegen den muur, klommen er vlug over heen, na zich te hebben overtuigd dat er geen agenten in de nabijheid waren en bevonden zich eenige oogenblikken later in veiligheid, zonder een penny te hebben buit gemaakt, maar met de herinnering aan de geheimzinnige en gruwelijke vondst welke zij zooeven gedaan hadden.

HOOFDSTUK III.

Een geheimzinnige moord.

Het was bijna tien uur toen Raffles en Charly den volgenden morgen aan de ontbijttafel in de eetzaal van de villa in Regentstreet zaten.

Beiden hadden dadelijk een ochtendblad ter hand genomen, want hun gedachten waren nog vol van hetgeen zij den vorigen nacht beleefd hadden.

— De „Daily Mail“ heeft nog niets van de zaak, zeide Charly op teleurgestelden toon.

— De „Times“ ook niet, kwam Raffles eenigszins verwonderd. De misdaad schijnt dus zeer laat ontdekt te zijn.

In gedachten verzonken keek de Groote Onbekende voor zich uit.

— Ik moet je eerlijk zeggen dat ik van deze geheele zaak niet veel begrijp, zeide hij toen langzaam. Er zijn verschillende dingen die mij verbazen.

— Welke onder andere?

— Dat was ten eerste de revolver.

— Wel, de man had een heel wapenrek.

— Dat bedoel ik niet. Ik wilde zeggen, dat die revolver met scherp geladen was en dat geen der patronen was gebruikt.

— En wat leidt je daar uit af?

— Ik zou er uit afleiden dat de man overrompeld was als wij het wapen in een zijner zakken hadden gevonden. Maar nu het naast hem gevonden werd, moet hij het hebben willen gebruiken.

— Hij zal er mede bedreigd hebben.

— Dat is juist het zonderlinge. Als een man met een poniaard in de hand op mij toekomt, in mijn

eigen huis, dan laat ik het niet bij dreigen, maar dan schiet ik den man neer.

Charly knikte nadenkend.

— Ja, dat zou iedereen doen wiens leven bedreigd wordt, zeide hij.

Hij zweeg even en vervolgde toen:

— Wat was die Oliver Forbes eigenlijk voor een man? Had hij veel persoonlijke vijanden?

— Hij moet er minstens een gehad hebben en een doodsvijand, merkte Raffles op. Want de man kwam niet om te stelen, maar alleen om te doden.

— Waarom?

— Vraag je dat nog? Er lag zeker voor twintig of dertigduizend pond sterling in de brandkast.

— Goed en wel, maar die brandkast stond open.

— Juist, dat is het tweede verwonderlijke punt. De brandkast en de laden van de tafel waren geopend. En dat niet met een breekijzer of een looper, maar blijkbaar met de sleutels die er op behoorden. Want als ze met valsche sleutels geopend waren zouden wij hier met een roofmoord met voorbedachten rade te doen hebben, en dat klopt juist niet met het feit dat wij alle geldswaarden op hun plaats hebben gevonden.

Beide vrienden zwegen eenigen tijd.

Toen vroeg Charly:

— Hoe was het karakter van Forbes?

— Ik heb hem persoonlijk niet goed gekend, antwoordde Raffles, maar naar wat ik van hem heb hooren vertellen was hij een ruw, kort aangebonden man, die niet al te kieskeurig was in zijn middelen om geld

te verdienen, ofschoon hij reeds zeer rijk was. Zijn paarden liepen te Epsom, hij had twee fraaie zeiljachten, waarvan er een zelfs in de Kieler Woche gewonnen heeft van het beroemde jacht van den Keizer, „Meteor“. Kortom, hij leidt een zeer weelderig leven, maar dat hij bepaald doodsvijanden had, heb ik nooit kunnen vermoeden.

— Dat is intusschen niet onmogelijk, Edward.

— Natuurlijk is het niet onmogelijk. Zelfs de besten onder ons zijn niet zonder vijanden.

— We zouden hier dus met een daad van wraak te doen hebben?

— Dat acht ik zeer waarschijnlijk.

— Weet je wat ik daar bedenkt?

— Laat eens hooren?

— De politie zal zeer in verwarring worden gebracht, want zij zal het uitgezaagde deurpaneel vinden, en dus stellig gelooven dat Forbes door inbrekers is overvallen.

— Je hebt gelijk, Charly, zeide Raffles glimlachend. De heeren van Scotland Yard zullen met de handen in het haar zitten, want zij zullen zich tevergeefs afvragen waarom de inbreker of de inbrekers dan hun taak niet voleindigd hebben, nadat zij de brandkast geopend hadden.

— Misschien nemen zij wel aan dat de boosdoeners door een of ander gerucht verschrikt zijn en aan den haal zijn gegaan.

— Dat gerucht zou dan toch maar alleen door Miss Agnes of door een van de bedienden veroorzaakt zijn geworden. Als de politie die vier menschen ondervraagt en het tegendeel hoort, zal zij niet meer weten hoe zij het heeft.

Weer zwegen de beide vrienden.

Maar plotseling hief Charly het hoofd op en keek Raffles aandachtig aan.

— Wij gelooven, niet waar Edward, dat de persoon wiens voetstappen wij gehoord hebben en die door de voordeur verdween, niemand anders kan geweest zijn dan de moordenaar.

— Dat lijkt mij duidelijk te zijn.

— Wil je me dan eens verklaren hoe het komt dat de boosdoener nog ruim twee uren na het plegen van zijn daad in het huis van de misdaad blijft?

Raffles wreef zich met de hand over het voorhoofd.

— Ik weet het wel, zeide hij toen, dat is zeker eigenaardig genoeg en wij hebben hier het derde raadselachtige punt. In bijna alle gevallen denkt een moordenaar na het plegen van zijn daad allereerst aan de

vlucht. Misschien echter achtte de man zich volkomen veilig in de eerste uren en moest hij eerst nog alles voor zijn vlucht in gereedheid brengen.

— Je gelooft dus dat hij tot de huisgenooten behoort? vroeg Charly levendig.

— Dat spreekt, dunkt mij, vanzelf, antwoordde Raffles. Het kan niet anders of een van de mannelijke bedienden moet de daad bedreven hebben.

— Die zou dus in den laten avond in het vertrek van zijn meester zijn gekomen?

— Waarom niet?

— En daar zes sigaretten hebben gerookt?

Raffles antwoordde niet maar vloog overeind, stampvoette en begon toen driftig de kamer op en neer te loopen, met de handen in de zakken en binensmonds onverstaanbare klanken mompelend.

Onverhoeds bleef hij voor Charly stilstaan en hernam een weinig kalmer:

— Laten wij logisch trachten te redeneeren. Dat een bewoner van het huis de daad verricht heeft moet wel vast staan, want waarom zou hij in 's hemels naam anders gebruik hebben gemaakt van het wapen in het wapenrek om Forbes te vermoorden? In den vooravond kan er echter zeer goed een bezoeker bij Forbes geweest zijn, die met de misdaad niets uitstaande heeft, en die veel rookt!

— Dat is natuurlijk zeer goed mogelijk, Edward, maar neem mij niet kwalijk — wij hadden zoeven aangenomen dat de daad uit wraakzucht gepleegd was! En bij wraakzucht behoort voorbedachte rade, niet waar?

— Ongetwijfeld!

— De moordenaar wapende zich dus, voor hij de kamer van zijn slachtoffer betrad? Maar als dat zoo is, waarom maakte hij dan gebruik van de ponjaard uit het wapenrek op gevaar af, dat Forbes hem in dien tijd neerschoot?

Raffles greep zich met beide handen naar het hoofd.

— Je hebt gelijk, je hebt duizendmaal gelijk, Charly! roep hij uit. Het is om gek te worden. Als wij die voetstappen niet gehoord hadden, zouden wij kunnen denken dat de moord gepleegd is door een bezoeker die van buiten kwam en die de daad in vreeselijke drift verrichtte! Maar als dat zoo is — waarom bleef hij dan nog twee uren in het huis nadat hij de daad gepleegd had? Van waar dan die open brandkast en die geopende laden? Waarom liet hij licht op de beide kamers?

Plotseling bleef Raffles midden in het vertrek stokstijf staan.

Zijn stem klonk veel kalmer toen hij hernam:

— Wij winden ons op om niets! De middagedities van de bladen zullen ons zeer waarschijnlijk de oplossing van het raadsel wel brengen! Als er een bezoeker is geweest dan moeten een van de bedienden hem hebben aangediend! Natuurlijk zijn die menschen dadelijk door de politie ondervraagd. Ook Agnes Forbes zal dien geheimzinnigen bezoeker wel gezien hebben.

Raffles dacht even na en sloeg zich toen met het vlakke der hand tegen het voorhoofd.

— Ik ben een ezel! zeide hij.

— Waarom noem je je zelf zoo? vroeg Charly lachend.

— Omdat ik iets vergeet. Ik vergeet dat ik gister nacht in de kamer van de misdaad een Amerikaansche krant heb gevonden, en dat die krant soms misschien veel kan ophelderen. Wees zoo goed en haal haar spoedig — zij ligt in de bovenste rechter lade van mijn schrijftafel. Hier is de sleutel!

Charly snelde weg en kwam eenige oogenblikken later met het Amerikaansche blad terug.

Raffles spreidde de krant voor zich uit op een hoek van de tafel en Charly boog zich over zijn schouder.

Een lichte kreet van verbazing ontsnapte den jongen man.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— Wel, dit de „Californian Ledger” van 20 jaar geleden!

Raffles keek naar den datum.

— Ik vrees, Charly, dat het voorval van gisteren mij erg heeft aangepakt, bromde hij toen. Ik had dat dadelijk moeten zien!

— Waar komt dat blad uit? vroeg Charly.

— Voor zoover ik weet in St. Francisco!

Raffles keek naar de bovenzijde van het blad en vervolgde:

— Ja, het is zooals ik zeg. Ik gevoel mij weder een weinig gerehabiliteerd!

— Wat is dat voor een blad?

— Ik meen dat het een Republikeinsch gezind blad is, dat veel door den gegoeden burgerstand en in de handelskringen wordt gelezen. Het is een van de oudste bladen van Amerika.

Raffles sloeg de eerste bladzijde om van het blad dat acht pagina's telde.

En sloeg achtereenvolgens alle acht bladzijden om.

Toen keken de beide vrienden elkander onderzoekend aan.

— Wel, wat denk je er van? vroeg Charly glimlachend.

— Ongeveer hetzelfde wat jij er van denkt, mijn jongen!

— Nu, ik denk dat dit blad ons niet veel verder brengt, riep Charly uit.

— Meen je? Dan loopt onze opvatting toch uiteen, want ik ben integendeel van oordeel dat dit blad wel degelijk een rol speelt in het drama van de Miltonstreet! Ik wilde slechts zeggen dat het een heele toer zal zijn om in deze acht groote dicht ineen gedrukte pagina's iets te vinden waaraan wij houvast hebben voor de beoordeeling van het raadselachtige voorval waarvan wij voor een deel getuige zijn geweest.

— Wij zouden dus het geheele blad van het begin tot het einde moeten nalezen als wij iets te weten wilden komen?

— Van den eersten tot den laatsten regel, met inbegrip van de advertenties! Maar stel je gerust, jongen lief — wij zullen eerst eens afwachten wat de middagedities ons te vertellen hebben!

Raffles raadpleegde zijn horloge.

— Wij zullen niet lang meer behoeven te wachten, zeide hij. Over een kwartier zullen de jongens met de bladen wel op straat verschijnen.

— Dan ga ik vast op wacht staan! riep Charly uit. Ik wil je wel bekennen dat de zaak mij buitengewoon veel belangstelling inboezemt!

— Mij insgelijks, Charly. Ik geloof dat er veel meer achter zit dan wij nu nog kunnen overzien!

Charly had zijn hoed reeds gegrepen en snelde nu de deur uit.

Om geen tijd te verliezen was Raffles reeds begonnen met de lezing van het reeds tamelijk vergeelde blad.

Hij had echter nog geen halve kolom van het hoofdartikel gelezen, toen Charly reeds weder binnen kwam.

— Heb je iets gevonden? vroeg de jonge man.

— Neen, Charly! Ik ben hier bezig aan een uiterst taai hoofdartikel, waarin de voortreffelijkheden van de Republikeinsche beginselen worden uiteengezet.

— Voor zoover ik kan zien heeft dat weinig met de zaak te maken, niet waar?

— Volstrekt niets, Charly! Heb je daar de bladen?

— Ja, ik heb hier de „Daily Mail”!

— Uitstekend! dat is juist het blad dat wij hebben

moeten! De reporten van de „Daily Mail“ zijn zeer sterk in deze soort moordzaken! Laat ons gaan zitten en lees mij dan eens op je gemak voor wat de heeren over de zaak te vertellen hebben.

Beide vrienden namen plaats en staken een sigaret op.

Charly vouwde het blad open en had spoedig gevonden wat hij zocht.

Nu en dan ophoudend, om Raffles met groote verbaasde oogen aan te zien las hij hem het volgende bericht voor:

RAADSELACHTIGE MOORD IN DE MILTONSTREET!

DE MAKELAAR OLIVER FORBES GEDOOD!

Geen spoor van de misdadigers!

„In den afgelopen nacht is in de Miltonstreet een misdaad gepleegd waaraan de bekende makelaar in onroerende goederen Oliver Forbes ten offer is gevallen.

De misdaad werd onder raadselachtige omstandigheden gepleegd en de politie weet nog volstrekt niet in welke richting zij het onderzoek naar den moordenaar zal moeten aanvangen.

Het was omstreeks half negen in den morgen van heden toen John Barnes, een der bedienden van Oliver Forbes, aan de deur van de slaapkamer van zijn meester klopte teneinde hem zooals gewoonlijk een licht ontbijt en de post op zijn bed te brengen.

Daar hij op zijn kloppen volstrekt geen gehoor kreeg, zette hij het blad met ontbijt op den grond en trachtte de deur van de slaapkamer te openen, ofschoon hij wel wist dat zijn meester die steeds van binnen afsloot.

Hij trommelde steeds harder op de deur en eindelijk werd hij door een groote vrees aangegrepen.

Hij ijld naar het bediendenvertrek en ging daar den bottelier, Henry West, waarschuwen.

Beiden snelden zij weder terug en riepen zij herhaaldelijk den naam van hun meester, telkens luider en luider.

Toen zij ook nu geen gehoor kregen besloten zij de deur met geweld te openen.

Eindelijk bezweek deze onder hun poging.

Zij bevonden zich in het slaapvertrek.

Tot hun verbazing was het vertrek ledig en het bed onbeslapen.

Toch was Barnes er volstrekt zeker van dat zijn meester den vorigen avond om tien uur thuis was gekomen en sedert dat oogenblik het huis niet meer had verlaten.

De beide bedienden raadpleegden elkander snel en besloten toen de andere vertrekken door te zoeken.

Zij begaven zich achtereenvolgens naar den kleinen salon, de rookkamer, de billardkamer, en een kleine speelzaal.

Al deze vertrekken, die zich gedeeltelijk op de tweede, voor een ander deel op derde verdieping bevinden, waren ledig.

Ten slotte begaven de bedienden zich naar het werkvertrek van hunnen meester.

De deur van dit vertrek was op slot, en de sleutel bevond zich blijkbaar aan de binnenzijde, maar de deur van de ontvangkamer, die met het werkvertrek in verbinding staat, was open.

De bedienden traden binnen, door een onverklaarbaar voorgevoel aangegrepen. Zij ijlden de ontvangkamer door en traden het werkvertrek binnen.

Door ontzetting bleven zij als aan den grond genageld staan.

Voor hen, op den vloer, lag het lijk van hun meester. Een ponjaard met ivoren gevest stak in de borst van den doode. De brandkast in den hoek van het vertrek stond open en de inhoud was verdwenen. Ook de laden van de schrijftafel waren geopend en de inhoud lag over het tapijt verspreid. Naast het lijk lag een groote, blijkbaar Amerikaansche revolver, zooals zij veel door Cowboys worden gebruikt. Het is niet zeker of de moordenaar dit wapen bij zich had, dan wel of het aan den vermoorde toebehoorde. In ieder geval hebben zijn huisgenooten het nimmer in zijn bezit gezien.

Toen zij van hun schrik bekomen waren, gingen de beide bedienden aanstonds de dochter van den vermoorde, miss Agnes Forbes waarschuwen. Miss Agnes was juist opgestaan en de kamenier was bezig, haar te kappen, toen de bedienden haar het vreeselijke bericht kwamen mededeelen. Men kan zich voorstellen, welk een indruk deze noodlottige tijding op het ongeluk-

kige meisje moest maken, die behalve haar vader slechts weinig bloedverwanten heeft.

Meer dood dan levend knielde zij naast het lijk van haar vader neder, en de bedienden vreesden een oogenblik, haar waanzinnig van smart te zien worden.

Dadelijk werd een dokter gehaald, maar deze kon slechts den dood constateeren. Natuurlijk was de politie aanstonds gewaarschuwd, en het duurde niet lang, of de heer James Sullivan, onze bekwame detective, vergezeld door een aantal agenten, verscheen ter plaatse. Het geheele huis werd zeer zorgvuldig doorzocht en spoedig ontdekte men, dat de achterdeur, die uitgang geeft op den tuin, vernield was. Het bovenste paneel was er met buitengewone bekwaamheid uitgezaagd, het is duidelijk, dat hier gevaarlijke en behendige inbrekers aan het werk zijn geweest. Wonderlijk evenwel is het feit, dat de heer Forbes gedood werd met een dolk, die volgens de verklaring van zijn dochter en van alle bedienden, deel uitmaakte van een fraai wapenrek, dat in de werkkamer van den vermoorde hing.

Bij de schouwing van het lijk bleek, dat de moord omstreeks half twaalf in den nacht moet zijn gepleegd. De vlijmscherpe ponjaard had het hart getroffen en bijna onmiddellijk den dood veroorzaakt. Bij de lijkschouwing bleek tevens, dat de doode op den voorarm, even onder den elleboog, getatoueed was met de twee hoofdletters A. M. die nog vrij duidelijk zichtbaar waren.

De bottelier West zowel als de bediende Barnes verklaren, dat zij in den avond van den moord een vreemden bezoeker hebben binnengelaten, omstreeks half tien uur in den avond. Deze bezoeker vertrok, naar West verklaart, om elf uur zeer snel, zonder dat hij zelfs de gelegenheid had,

de deur voor hem te openen. De politie zoekt thans ijverig naar dezen geheimzinnigen bezoeker, dien geen der bedienden ooit vroeger gezien had — maar zij vraagt zich tot dusverre tevergeefs welk doel de moordenaar had, het paneel uit de deur van den tuin te zagen. Zij helt echter over tot de meening, dat de bezoeker medeplichtigen had, en dat dezen door de tuindeur zijn binnen gedrongen. Dit is evenwel zeker, dat de heer Sullivan verklaard heeft, zelden voor zulk een merkwaardig geval te hebben gestaan.

Wij zullen onze lezers natuurlijk op de hoogte houden van het verloop van het onderzoek, voor zoover dit mogelijk is zonder den arbeid van de politie te belemmeren.”

Charly liet het blad zakken en keek Raffles verwezen aan.

— Wij waren gisteren toch zeer nuchter, is het niet? vroeg hij toen op zachten toon.

— Zoo nuchter als een pasgeboren kind, Charly.

— Wij zijn toch niet kindsch, niet waar?

— Dat geloof ik niet!

— Nu, dan zou ik wel eens willen weten, of er werkelijk nog spoken en geesten bestaan. Want voor zoover ik weet lieten wij bij ons vertrek beide deuren open, die van de werkkamer zowel als die van de ontvangkamer.

— En wij hebben het licht laten branden, waarvan in het verslag in het geheel geen melding wordt gemaakt.

— En de brandkast was gevuld, toen wij heen gingen.

De beide mannen keken elkander sprakeloos aan.

— Ik kan niet zeggen, dat de zaak er zodoende duidelijker op wordt, bromde Raffles toen.

— En ze was al niet erg helder, vulde Charly den zin aan.

HOOFDSTUK IV.

De zaak verwickelt zich.

Raffles keek strak voor zich uit.

— Dit is zeker, zeide hij langzaam, nadat wij het vertrek van de misdaad verlaten hadden is daar iemand binnen geweest. Iemand die het geld uit de kast gestolen heeft, het licht heeft uitgedraaid en de deur van de werkkamer heeft gesloten. Maar wie kan dat geweest zijn?

Charly gaf geen antwoord.

Hij was in diep gepeins verzonken.

Eindelijk zeide hij aarzelend:

— Kan het de man geweest zijn dien wij het huis hebben hooren verlaten?

— Ik zeg niet dat het onmogelijk is. Maar waarom verliet die dan het huis? Waarom nam hij dan het geld niet dadelijk mede?

Charly hief beide handen ten hemel.

— Ik weet het niet, riep hij op wanhopigen toon. Het duizelt mij. Ik kan er niet uit wijs worden.

Raffles nam het blad weder ter hand.

— De bedienden waren blijkbaar allen thuis, toen de politie gehaald werd, zeide hij. Nu is het natuurlijk niet onmogelijk, dat, als de moord werkelijk door een der bedienden gepleegd is, de man niet op de vlucht wilde gaan daar hij begreep dat anders de verdenking op hem zou vallen. Maar een man die dat durft ondernemen, moet een bijzonder krachtigen geest hebben.

— Ken je de bedienden?

— Ik heb hen slechts eenige malen gezien. De bottelier Henry West moet reeds vele jaren in dienst van Forbes geweest zijn naar ik hoor, en John Barnes is er ook minstens vijf jaren geweest.

— Dat zegt natuurlijk op zich zelf niet veel.

— Dat geef ik toe en ik zou dan ook blijven bij mijn meening dat een der bedienden de misdaad gepleegd heeft als de volgende zaken haar niet tegenspreken: de gevonden eindjes sigaret, de bezoeker in den vooravond, het gebruik van den ponjaard uit het wapenrek, het zonderlinge vertrek van den moordenaar om twee uur in den nacht, en het feit dat de dader eenige uren liet verstrijken om zich van den buit van zijn slachtoffer meester te maken. Ten slotte zou ik

nog de omstandigheid kunnen noemen dat geen van de bedienden ontvlucht is.

— Dat zijn zes punten, hernam Charly, en zij zijn een voor een even gewichtig. Toch heb ik een paar aanmerkingen te maken.

— Laat eens hooren.

— De buit is pas weggehaald eenige uren nadat Forbes vermoord werd. Maar kunnen wij door onze komst den moordenaar niet verjaagd hebben?

— Dat is volkomen buitengesloten, beste jongen. Ten eerste hebben wij niet het minste gerucht gemaakt, en ten tweede zou geen enkele misdadiger het wagen onder zulke omstandigheden, namelijk als er andere inbrekers in het huis zijn, weder terug te keeren naar het vertrek waar hij de misdaad pleegde.

— Goed, dat neem ik aan. Maar ik heb nog meer.

— Zeg eens op.

— Je zegt dat de moordenaar een paar uren na de daad het huis verlaten heeft. Hoe weet je echter zoo zeker dat die persoon Oliver Forbes doodde?

— Zeker weet ik het natuurlijk niet, Charly, maar mij dunkt dat alles daarop wijst. Wij zouden uit het ongerijmde kunnen redeneeren en zeggen: Wie kan het anders geweest zijn als de moordenaar het niet was?

Charly keek in gedachten verzonken voor zich uit. Toen hernam hij:

— Ik erken dat ik je daar geen antwoord op kan geven, tenzij we aannemen dat de misdaad door twee personen is uitgevoerd en dat een hunner om de een of andere geheimzinnige reden het huis verlaten heeft en later weder is teruggekeerd.

— Dat is een nieuwe lezing, Charly, die niet zoo geheel en al onaanneembaar is. Dan blijft ons nog slechts de vraag te beantwoorden welke de redenen mogen geweest zijn, die een der beide medeplichtigen er toe bracht twee uren na de misdaad het huis te verlaten en wat nog veel merkwaardiger is, er weder terug te keeren. Die reden moet wel van zeer groot belang zijn geweest, dunkt mij.

— Ongetwijfeld. Als men die reden kende, dan zou men misschien het geheele raadsel hebben opgelost.

Raffles begon opnieuw het vertrek met groote stappen op en neer te loopen.

— Ik kan je niet zeggen hoeveel belang ik in deze geheimzinnige zaak stel. Het zou geloof ik iets geweest zijn voor Sherlock Holmes.

— Ik ben benieuwd of James Sullivan even schraander zal blijken te zijn, hernam Charly met een glimlachje.

— Als onze vriend Sullivan dit mysterie binnen een week heeft opgelost, dan is hij knapper dan waarvoor ik hem houd.

— Vertel mij eens wat jij wel zou doen, Edward? Verondersteld dat je Sherlock Holmes waart, hernam Charly lachend.

— Als je dat nauwkeurig weten wil, mijn jongen, dan behoef je niets anders te doen dan mij nauwkeurig op de vingers te zien!

— Wat zeg je? Ben je voornemens de zaak te onderzoeken?

— Ja! Ik ben in zekeren zin nauw betrokken bij de zaak in de Milton street en ik wil er het mijne van hebben!

— Als ik je kan helpen, Edward, dan behoef het je slechts een woord te kosten.

— Als het noodig is, houd ik mij aanbevolen, antwoordde Raffles. Ik geloof echter dat we zullen moeten beginnen, hier in deze kamer door eenvoudige redeneering de zaken in een onderling verband te beschouwen, en daarbij mogen wij zelfs de geringste kleinigheden niet over het hoofd zien.

Raffles vleide zich gemakkelijk in een schommelstoel, stak den brand in een nieuwe sigaret, blies een groote rookwolk naar het plafond en hernam:

— Daar hebben we om te beginnen de tattooage op den voorarm van den doode. Weet je nog wat de letters waren?

— „A. M.” antwoordde Charly zonder aarzelen.

— Dat heb je goed onthouden! Laten we nu eens beginnen met het feit van het tatoeëren zelf. Wij kunnen gerust verklaren dat de mode van het tatoeëren zoo goed als alleen inheemsch is bij den minderen stand, en vooral bij zeelieden, tenminste in Europa! In Amerika is het gebruik een weinig meer verspreid, maar toch zal geen enkel gentleman het in zijn hoofd krijgen een paar letters in zijn voorarm te laten graveeren!

Hij wachtte even en vervolgde toen:

— Wat zouden die letters beteekenen, denk je?

— Zij kunnen alles beteekenen wat zij willen, maar

zeker niet den naam van den vermoorde! antwoordde Charly.

— Waarom niet?

— Waarom niet? De man heet toch Oliver Forbes.

— Dat beteekent nog niet veel! hernam Raffles kalm. Hij kan nu Oliver Forbes geheeten hebben, en een jaar of tien geleden bijvoorbeeld Adolf Marvy of iets dergelijks.

Charly keek Raffles met open mond aan.

— Dan zou hij dus zijn naam veranderd hebben?

— Is dat zou dwaas? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat zeg ik niet, maar daardoor wordt de zaak nog veel ingewikkelder!

— Misschien niet! Misschien draagt dat er juist toe bij haar tot een oplossing te brengen! In ieder geval verliezen wij er niets mede als wij op dezen weg doorredeneeren.

Raffles was blijkbaar op zijn stokpaardje!

Hij blies met kracht een nieuwe tabakswolk uit en vervolgde:

— Dat de letters op den arm iets anders kunnen beteekenen dan zijn eigen naam kunnen we voorloopig wel uitgesloten beschouwen. Zij zouden desnoods van een of ander geheim genootschap kunnen zijn, maar dan gaan de letters steeds vergezeld door een of ander teeken: een driehoek, een cirkel, een dolk, een slang, of iets dergelijks! Het dagbladbericht zegt dat de teekens „nog vrij duidelijk te zien waren”. Dat geeft te denken! Als men een of andere tattooage met rust laat dan is zij na dertig jaren nog even duidelijk zichtbaar als op den eersten dag! Blijkbaar heeft onze man dus pogingen gedaan de beide letters uit te wisschen. Volg je me?

— Ik volg je, Edward. Ik behoud mij echter voor naderhand met je van meening te verschillen!

— Naderhand? Mijnentwege! Als je het dan voorloopig met mij maar eens bent!

— Goed; dan zal ik doen alsof er geen andere mogelijkheid bestond! hernam Charly lachend.

— Wij nemen dus aan dat Oliver Forbes lange jaren geleden anders heette, dat hij toen nog verre van rijk was en waarschijnlijk verkeerde met zeelieden en dat hij naderhand een of andere dringende reden had, de herinnering aan zijn vroegeren naam uit te wisschen — niet alleen voor zich zelve, maar vooral voor degenen die zijn ontblooten rechterbenedenarm mochten zien!

Hij wachtte even en vervolgde:

— Nu dat bezoek van gisteravond! Als ik mij niet vergis meldt de „Daily Mail” dat geen van de be-

dienden dien bezoeker ooit gezien had ofschoon zij lange jaren bij hun meester in dienst zijn! Toch kwam de man blijkbaar in een belangrijke zaak, anders zou hij niet zoolang gebleven zijn. Ben je dat met mij eens?

— Dat klinkt niet onaannemelijk!

— Niet waar? Welnu, wat belet ons aan te nemen dat deze bezoeker op een of andere wijze in verband staat met het verleden van Oliver Forbes?

— Niets belet ons dat, Edward, maar ik vind toch dat we wel een weinig hard van stapel lopen.

— Nu, dat hindert niet! hernam Raffles lachend. Als wij op een verkeerden weg belanden dan maken wij eenvoudig rechtsomkeer.

Hij sprong op en wierp zijn sigaret in het aschbakje.

— Voorloopig ben ik echter een weinig uitgepraat. Ik ben geen Sherlock Holmes en ik zie geen kans met deze weinige gegevens uit te komen. Kom, het is tijd om te lunchen. Wij moeten maar eerst afwachten wat de avondbladen ons vertellen. En als die ons niet wijzer maken dan moeten wij er zelf maar eens op uit.

Charly wees op het oude Amerikaansche dagblad, dat nog steeds op de tafel lag.

— Wat doen wij daar mede? vroeg hij.

— Dat is waar ook, riep Raffles uit. Dat zou ik bijna vergeten hebben. Wij zullen het in tweeën scheuren en ieder een helft nemen, mijn jongen. Het is treurig dat de man voor wien dit blad van eenig belang was zich niet de moeite heeft getroost het desbetreffende bericht met blauw potlood aan te halen. Dat zou ons heel wat werk hebben bespaard. Maar als wij het samen doen zullen wij wel spoedig iets gevonden hebben dat voor ons van belang kan zijn.

Raffles stak het blad in zijn binnenzak en daarop verlieten de beide vrienden de villa ten einde op het terras van het Cecil Hotel, een der lievelingsplekjes van den Grooten Onbekende, te gaan lunchen.

Het was bijna half drie toen zij in de villa wederkeerden.

Zij begaven zich aanstonds weder naar de bibliotheekzaal en namen ieder de helft van de krant voor zich.

Letter voor letter lazen zij de Californian Ledger door.

Er was bijna een uur verlopen en men hoorde in het groote vertrek niets anders dan het eentonig tikken van de prachtige pendule op den schoorsteenmantel.

Plotseling slaakte Charly een kreet.

Raffles wierp haastig zijn helft van het blad uit de handen.

— Iets gevonden? vroeg hij snel.

— Oordeel zelf maar eens.

En nu las Charly zelf met luide stem het volgende kleine bericht voor:

„De schipbreuk van de President Lincoln”.

Er kan thans helaas volstrekt geen hoop meer gekoesterd worden aangaande de laatste overlevenden van de „President Lincoln” van de White Star Line, welk schip veertien dagen geleden ter hoogte van de Canarische Eilanden door een hevigen storm verging.

Men heeft namelijk op de kust van een der eilanden eenige lijken gevonden, benevens het wrakhout van een reddingsboot, waarvan onomstootelijk vaststaat dat zij tot de bemanning en tot het sloepenmateriaal van de „President Lincoln” behoorde.

Het is thans boven iederen twijfel verheven dat het schip met man en muis vergaan is.

Volledigheidshalve laten wij hier nogmaals de geheele passagierslijst volgen, benevens de lijst van de leden der bemanning.”

Charly keek van het blad op en vervolgde:

— Nu komt er een heel lange lijst met passagiers en daaronder vind ik vermeld: „Alfred Macduff”.

— A. M.! riep Raffles zegevierend uit. En anders niets?

— Jawel, daarachter staat tusschen haakjes: „Een dochtertje”.

— Nu, ik geloof dat wij niet verder behoeven te zoeken, merkte Raffles vroolijk op. Wij weten nu dat er een schip vergaan is met een zekeren Macduff aan boord, dat Oliver Forbes en die Macduff zeer waarschijnlijk een en dezelfde persoon zijn, maar dat de man zijn naam heeft veranderd om een of andere reden, die ons thans nog ondoorgrondelijk lijkt, maar die wij moeten trachten uit te vinden, omdat zij hoogst waarschijnlijk de oplossing van dit raadsel zal brengen.

— Geloof je dat?

— Ik ben er bijna zeker van! Maar nu is de tijd van de theorie voorbij! Wij zullen nu tot de practijk moeten

overgaan! Maar voor we dat doen, zullen we toch nog eerst een blik in de namiddageditie werpen!

— Ik zal aanstonds een blad gaan halen! riep Charly uit.

Hij snelde het vertrek uit en keerde even later terug met een pas verschenen nummer van de „Daily Mail.”

Hij sloeg het blad open en zocht haastig onder de stadsberichten.

Eindelijk had hij gevonden wat hij zocht.

— Lees maar eens hard op voor, Charly, vroeg Raffles.

— Ik ben tot je dienst!

En nu las Charly het volgende kleine berichtje:

„De moord in de Miltonstreet”.

„De schijnbaar raadselachtige misdaad, op den heer Oliver Forbes gepleegd, zal waarschijnlijk spoediger gewroken worden dan men er van kan verwachten.

Men zal zich herinneren dat de bottelier, Henry West, den bezoeker, die in den avond van den moord zijn meester bezocht, van de misdaad beticht heeft. Daar er echter van dezen bezoeker geen spoor is teruggevonden, en de moord stellig gepleegd is met een ponjaard die aan den vermoorde toebehoorde, gelooft de politie dat West zeker meer van de zaak weet en handlangers gehad moet hebben, die door het uitgezaagde deurpaneel zijn binnengekomen.

West werd heden in verzekerde bewaring genomen, ofschoon hij stijf en sterk zijn onschuld staande houdt.”

— Is dat alles? vroeg Raffles.

— Ja!

Raffles schudde afkeurend het hoofd.

— Maar welk een zonderlingen gedachtengang hebben de heeren van Scotland Yard dan toch gevolgd! riep hij uit.

— Hoezoo? vroeg Charly verwonderd.

— Maar beste jongen, denk toch eens na! Als ik bottelier ergens ben en jij bent mijn medeplichtige die ik binnen wil laten, geef ik mij dan de moeite om een geheel paneel uit te zagen of open ik de deur eenvoudig?

— Je hebt gelijk! riep Charly uit, dat zou al heel omslachtig zijn! Maar misschien heeft West aldus de politie op een dwaalspoor willen brengen.

— Het is mogelijk — maar dan is het toch een zeer zonderling dwaalspoor.

Raffles kwam vlak voor Charly staan, legde hem de hand op den schouder en zeide op gedempten toon:

— Ik geloof dat de politie een misslag begaan heeft. Ik zou je onmogelijk kunnen zeggen waarom ik dat denk — maar ik geloof niet dat die West, die al vijftien jaren in den dienst van Oliver Forbes was, den moord gepleegd heeft!

HOOFDSTUK V.

Raffles bemoeit zich met de zaak.

De beide vrienden hadden het diner in de kleine eetzaal van de villa gebruikt.

Raffles had in dien tijd weinig gesproken en Charly zag wel dat de gedachten van zijn vriend voortdurend bij de raadselachtige zaak waren die hen beiden bezig hield.

Zoodra de oude Gaston koffie en sigaren had binnengebracht en de deur weder achter zich gesloten had, zeide Raffles:

— Nu zullen wij zelf eens aan het werk gaan, mijn jongen!

— Toch niet als Lord Aberdeen en zijn secretaris?

— Neen, als twee goedgevoerde rechercheurs, die eens een woordje zullen komen spreken met de bewoners van het huis in de Miltonstreet.

— Zullen wij dat arme meisje lastig vallen?

— Ik weet wel dat het droevig is, maar zij kan ons misschien kostbare inlichtingen geven en wij werken toch ook voor haar eigen zaak.

— Dat is zoo!

— Vervolens wil ik eens met de bedienden spreken!

— Zou er geen politie meer in huis zijn?

— Waartoe? Het lijk zal wel reeds vervoerd zijn! Kom, wij zullen ons eens gaan vermommen.

De beide vrienden begaven zich naar hun slaapkamer waar zij zich met groote zorgvuldigheid een ander uiterlijk gaven.

Zij voorzagen zich van de noodige legitimatiepenningen, vergaten hun revolver niet en begaven zich op weg.

Daar zij met opzet zeer vroeg gedineerd hadden, was het nog klaar lichte dag, toen zij voor het huis in Miltonstreet stil hielden.

Op hun schellen werd hun de deur geopend door een dienstmeisje wier roodgekreten oogen een duidelijke getuigenis aflegden van haar medelijden met haar jonge meesteres, die op zulk een vreeselijke wijze getroffen was.

Zij verschrok eenigszins op het zien van de uniformen, maar herstelde zich spoedig weder.

— Wat wilt gij, heeren?

— Is uw meesteres thuis, lief kind? vroeg Raffles.

— Ja mijnheer, maar ik betwijfel of zij u zal kunnen ontvangen.

— Het spijt mij — maar dat zal toch noodzakelijk zijn! Wij moeten eenige nadere inlichtingen inwinnen! Maar alvorens met je meesteres te spreken, zullen wij eerst de bedienden nog eens ondervragen!

— Maar mijnheer, dat is vandaag al twee keeren gebeurd! Gij weet toch wel dat Henry West gearresteerd is!

— Dat weet ik en wij komen juist om bewijzen bijeen te brengen!

Schoorvoetend bracht het dienstmeisje de beide gewaande rechercheurs naar het dienstbodenvertrek.

Daar zaten twee mannen zwijgend aan een tafel.

John Barnes, de huisknecht, een man van een jaar of vijftig, en John Wood, de chauffeur, die tevens huiswerk verrichtte.

Ook zij waren blijkbaar zeer onder den indruk van het gebeurde.

Zij zagen ternauwernood op toen de beide mannen binnentraden.

Het dienstmeisje wilde heengaan om hen aan te dienen, maar Raffles hield haar met een gebaar tegen.

— Wacht even, lief kind, ik wil je eerst eenige vragen stellen.

Het dienstmeisje ging zwijgend zitten.

Raffles keek de drie bedienden achtereenvolgens aan en wendde zich toen tot John Barnes.

— Gij waart reeds lang in dienst van mijnheer Forbes, niet waar?

— Sedert zes jaar! antwoordde Barnes kortaf.

— Slaapt gij hier in huis?

— Ja, maar gisteravond heb ik toevallig bij mijn vader doorgebracht, evenals den nacht. De oude man is zwaar ziek!

— Gij zijt dus vanavond pas teruggekeerd? vroeg Raffles verbaasd.

— Vanmorgen omstreeks elf uur.

— Hebt gij dat alles aan de politie medegedeeld?

— Dat kunt gij wel denken. Ik dank den hemel dat er wel tien personen hebben kunnen getuigen dat ik de waarheid spreek.

— Daaraan twijfelt dan ook niemand! riep Raffles haastig. Hoe laat zijt gij gisteravond naar uw vader vertrokken?

— Omstreeks acht uur.

— Gij hebt dus den bezoeker niet gezien die hier gisteravond geweest is?

— Neen, mijnheer!

Raffles dacht even na en vervolgde toen:

— Wie heeft hem de deur geopend?

— Ik, mijnheer, antwoordde het dienstmeisje.

— Hebt gij zijn gelaat goed opgenomen?

— Zeker, mijnheer.

— Hoe zag hij er uit?

— Hij was tamelijk slecht gekleed, zoo slecht dat ik hem aanvankelijk niet bij mijn meester durfde binnenlaten.

— Hoe oud was hij ongeveer, denkt gij?

— Een jaar of veertig, maar hij kan ook wel vijf- of zes-en-dertig geweest zijn.

— Beschrijf hem mij eens!

— Hij was klein en tenger gebouwd, met doordringende zwarte oogen en een smal gezicht. Zijn haar begon aan de slapen te grijzen.

— Hebt gij geen bijzondere kenteekenen gezien?

Het meisje scheen even in haar herinneringen te zoeken en antwoordde toen:

— Het is mij alleen opgevallen, dat zijn gelaat een zonderlinge donkergele kleur had, juist als van iemand die aan een leverziekte lijdt. Ook waren zijn wenkbrauwen op een eigenaardige wijze getrokken. Van den wortel van zijn neus liepen zij in bijna rechte lijn schuin opwaarts naar zijn slapen. Het was om u de waarheid te zeggen een griezelig gezicht!

— Ik dank je zeer voor je nauwkeurige beschrijving,

meisje! zeide Raffles. Heeft iemand dien bezoeker zien vertrekken?

— Ik heb hem uitgelaten, mijnheer! antwoordde het dienstmeisje.

— Hoe laat was dat ongeveer?

— Het zal ongeveer kwart voor elf of elf uur zijn geweest. Ik wilde mij juist ter ruste begeven en ik dacht eigenlijk dat hij reeds lang weder vertrokken was.

— Hij is dus lang gebleven?

— Minstens twee uur!

— Hadt gij dien man nobit vroeger gezien?

— Nooit!

— Gij ook niet? zoo wendde Raffles zich tot de beide bedienden.

John Wood haalde de schouders op.

— Ik ben hier gisteravond in het geheel niet geweest, maar naar de beschrijving van haar te oordeelen, heb ik hem zeker nooit gezien.

— Maar gij slaapt toch zeker hier in huis? vroeg Raffles.

— Neen, ik slaap boven de garage die in den tuin staat.

Raffles en Charly wisselden een snellen en haastigen blik met elkander.

— Verwonderlijk! bromde de Groote Onbekende. Toen vervolgde hij luid:

— Hoe laat zijt gij gisteravond ter ruste gegaan?

— Omstreeks half twaalf, mijnheer!

— Is dat niet zeer laat?

— O neen! meestal wordt het wel later, want vaak moest ik mijn meester met de auto van den schouwborg of van de Club halen! Dit zou ik gisteravond ook hebben moeten doen, maar mijnheer schijnt in het geheel niet naar het Alhambra te zijn gegaan, zooals hij toch voornemens was.

— Maar hoe wist gij dan dat gij niet behoefde te gaan? riep Raffles haastig uit, terwijl hij zijn grijze oogen eens diep in die van den chauffeur boorde.

— Het werd mij getelefoneerd, mijnheer!

— Door wien?

— Door mijnheer Forbes.

— Hoe laat?

— Om half twaalf ongeveer! Ik heb mij toen dadelijk ter ruste begeven!

— Dat was dus nadat de bezoeker hem verlaten had?

— Ongetwijfeld!

Raffles bromde iets in zich zelf en liet zich op een stoel vallen.

Wat Charly betreft, hij had een gevoel alsof er een watermolen in zijn hoofd aan het werk was!

De zaak was hem nooit bijzonder duidelijk geweest, maar thans kon hij er volstrekt niet meer uit wijs worden.

Raffles was er echter de man niet naar om de zaak zoo spoedig op te geven.

Hij sprong overeind en richtte zich tot het dienstmeisje.

— Gij zijt er volkomen zeker van, dat de bezoeker voor elven vertrokken is?

— Volkomen zeker, mijnheer!

— En gij zijt er van overtuigd dat uw meester u om half twaalf getelefoneerd heeft, zoo wendde Raffles zich tot den chauffeur.

— Daar wil ik voor het gerecht met genoeg een eed op doen, mijnheer. Het kan iets voor half twaalf geweest zijn, maar zeker niet veel.

Raffles keek den man nog even aan.

Hij had een eerlijk en open gezicht.

En toch — zou hij de waarheid spreken, was hij misschien niet de geheimzinnige persoon geweest die omstreeks twee uur in den nacht wegsloop nadat hij zijn afschuwelijke daad verricht had?

Maar als het zoo was — waarom had hij dan twee uren gewacht alvorens het tooneel van de misdaad te verlaten?

Waarom had hij de brandkast niet aanstonds ledig gemaakt?

Al die vragen drongen zich met bliksemsnelheid aan Raffles op.

Nogmaals wierp hij den chauffeur een scherpen blik toe.

Misschien kon hij hem door een strikvraag in de val laten loopen!

— Gij zegt wel dat gij om half twaalf ter ruste zijt gegaan — maar hebt gij daar getuigen voor?

— Ik ben getrouwd, mijnheer! was alles wat de chauffeur antwoordde met een glimlach op zijn volgeleat. Mijn vrouw is hier in huis als keukenmeid, maar zij gaat altijd dadelijk na het diner naar onze woning.

— Maar in Engeland behoeft de vrouw niet tegen haar man te getuigen, ging Raffles voort.

Het volgende oogenblik had hij bijna spijt van zijn opmerking.

De chauffeur stond op en kwam met dreigende ge-

balde vuisten naar hem toe, terwijl zijn oogen bliksemschoten.

— Hoor eens hier mijnheer de rechercheur, zeide hij, toen hij vlak voor Raffles stond. Dat gij ons uitvraagt is niet meer dan uw plicht, maar zeg niet meer zulke dingen als zoeven, want dan zal ik wel eens driftig kunnen worden! Ik ben een eerlijk man en ik heb nog nooit iemand voor een penny bestolen!

Raffles was een menschenkenner.

Hij zag dat de man de waarheid sprak.

Hij beet zich op de lippen, en zeide toen vergoelijkend:

— Neem het mij niet kwalijk, goede vriend, ik moest mijn plicht doen! Ik geloof u gaarne, maar ik moest met alle mogelijkheden rekening houden.

Hij zweeg even en vervolgde toen plotseling:

— Geloof gij dat Henry West de daad kan hebben verricht?

De chauffeur wendde zich norsch af.

— Ik wil niemand beschuldigen! Ik was nauwelijks een jaar in dienst bij mijnheer Forbes en ik kende West nog slechts weinig!

— En gij? zoo wendde Raffles zich tot Barnes!

— Ik acht West niet in staat om een moord te plegen! antwoordde de bediende eenvoudig. Al was het maar alleen omdat hij veel te vuil en te gemakzuchtig is. Ik heb al in verscheidene groote huizen gediend, maar nog nergens heb ik een bottelier aangetroffen die zoo weinig uitvoerde en daarbij zoo buitensporig goed betaald werd!

— Werd hij dat, riep Raffles levendig.

— Hij verdiende minstens vijf maal zooveel als zijn collega's in de deftigste families! Hij liep met prachtige ringen aan zijn vingers, hij had een dikken gouden horlogeketting en fraaie pakken, en zoo meer!

Raffles floot zachtjes tusschen de tanden.

Zijn oogen hadden een bliksemsnelle flikkering getoond.

— Ai, ai, ai, bromde hij zachtjes voor zich zelf. Was zijn werk dan zoo goed? vroeg hij toen luid.

Barnes schudde nadrukkelijk ontkennend het hoofd.

— Het was in het geheel niets, mijnheer, riep hij uit. Om u de waarheid te zeggen, voerde hij bijna niets uit, en wat hij deed dat deed hij slecht!

— Hoe lang was West bij mijnheer Forbes in dienst?

— Een jaar of twaalf!

— Dat is verbazend lang voor zoo'n slecht bediende, vindt gij niet? vroeg Raffles terwijl zijn oogen dezelfde snelle schittering lieten zien.

De bediende krabde zich achter het oor.

— Wat zal ik u zeggen, mijnheer! Mijnheer Forbes scheen erg aan hem gehecht te zijn! Hij zag veel van hem door de vingers, wat een ander meester zeker niet zou hebben geduld!

— Misschien was mijnheer Forbes niet streng?

De bediende keek naar den grond.

— Van de dooden moet men niets dan goed zeggen, bromde hij toen, maar mijnheer Forbes kon soms, neen, vaak te keer gaan als een wilde man om de geringste fout! Vraag het maar aan Wood!

De chauffeur knikte zwijgend.

— Nu, dan zal mijnheer Forbes voor West een uitzondering hebben gemaakt! riep Raffles opgewekt uit.

Hij wisselde een snellen blik met Charly, die half versuft er bij stond.

De arme jongen trachtte te vergeefs zich een voorstelling te vormen van hetgeen er in de gedachten van Raffles omging.

Want het was aan het gelaat van den Grooten Onbekende duidelijk te zien, dat hij een of anderen draad in handen had en deze thans volgde.

HOOFDSTUK VI.

De voetstappen in den nacht.

— Gij zijt hier bijna vijf jaar, niet waar? zoo richtte Raffles zich opnieuw tot John Barnes.

— Vijf en een half jaar, mijnheer!

— Hoe weet gij dat eigenlijk van dat loon van den bottelier?

— Dat heeft hij ons eens in een half drokken bui toevertrouwd.

— Sliep hij hier in huis?

— Ja, mijnheer, op de bovenste verdieping.

— Zou hij kunnen hooren wat er in het vertrek van zijn meester omgaat? Een schot bijvoorbeeld?

Barnes aarzelde even voor hij antwoordde.

— Ik durf het niet zeker zeggen, mijnheer, maar ik betwijfel het!

Raffles stond een oogenblik in diep gepeins.

Toen richtte hij haastig het hoofd op en vroeg:

— De geheimzinnige bezoeker is dus van ongeveer half negen tot omstreeks kwart voor elfen bij mijnheer Forbes geweest. Wist Miss Agnes iets van dat bezoek?

— Zij kon het niet weten, mijnheer, zij was uit! antwoordde het dienstmeisje.

— Hoe laat is zij terug gekomen, vroeg Raffles levendig.

— Om half elf ongeveer!

— Wat deed zij toen?

— Zij begaf zich aanstonds naar haar kamer.

— Moest zij dan langs het werkvertrek van haar vader?

— Ja, mijnheer!

— Hebt gij haar de deur geopend?

— Neen, mijnheer, Miss Agness heeft den sleutel!

Weer verscheen ten derde male de schitterende glans in de oogen van Raffles die even spoedig weer verdween.

Hij treek het blozende dienstmeisje onder de kin en zeide goedkeurend:

— Gij hebt een heel goede opmerkingsgave, lief kind. Je kunt me dus zeker wel zeggen naar wien je meesteres zich gisteravond begeven heeft?

— Zij was bij een vriendin! mijnheer.

— Ken je den naam van die vriendin?

— Zij heet geloof ik miss Grey!

— Weet je haar adres?

— Neen mijnheer, dat weet ik niet!

Raffles trok een teleurgesteld gezicht.

— Dat is heel jammer, zeide hij op zachten toon. Het is een schijnbare kleinigheid, maar alles kan hier van groot belang zijn!

Nu deed de chauffeur een stap naar voren.

— Ik heb geen verstand van zulke dingen, mijnheer, maar als het u werkelijk kan helpen om den dader van dezen laaghartigen moord te ontdekken, dan kan ik u het adres van miss Grey wel noemen, want ik moest er Miss Agnes wel eens heen brengen! Zij woonde in de Grosvenorstreet, no. 14.

Raffles noteerde haastig het adres.

Toen vroeg hij eensklaps:

— Hoe was het weder gisteren?

De bedienden zagen hem verbaasd aan.

— Het had al den geheelen avond gemotregend, mijnheer, en op straat was het modderig, antwoordde Wood.

— Hebt gij uw meesteres naar haar vriendin gereden?

— Ja, mijnheer! antwoordde de chauffeur.

— Maar gij hebt haar niet gehaald?

— Neen, dat wilde Miss Agnes niet hebben, want zij wist niet precies hoelang zij zou wegblijven, en ik wist immers niet beter of ik moest mijnheer Forbes van het Alhambra halen.

— Kan men met een auto tot vlak voor de deur rijden?

— Neen, men moet het pad van den voortuin over, en dan natuurlijk het breede trottoir!

Charly had met de grootste verbazing naar al deze vragen geluisterd.

Hij begreep in het minst niet waar Raffles heen wilde, maar toch gevoelde hij dat deze een of ander spoor volgde.

— Nu heb ik u nog slechts dit te vragen, vervolgde Raffles. Is een uwer tijdens het bezoek van den vreemdeling in de buurt van de werkkamer geweest?

De twee mannelijke bedienden schudden ontkennend het hoofd, maar het dienstmeisje antwoordde:

— Ja, mijnheer, ik ben een paar malen voorbij de kamer gekomen!

— Hebt gij soms iets bijzonders gehoord? vroeg Raffles gretig.

— Ik heb tamelijk opgewonden hooren spreken en dan.....

— En dan?

— Dan meen ik ook het geluid te hebben gehoord van de brandkastdeur, die in het slot werd geworpen!

— Zoo, zoo! dat is heel belangwekkend. Weet gij ook of uw meester wel eens geld leende.

John Barnes schudde energiek het hoofd.

— Nooit, mijnheer, dat kan ik u verzekeren; hij was buitengewoon gierig en zelfs Miss Agnes kon slechts met moeite het noodige voor haar toilet van hem loskrijgen. Menschen die kwamen bedelen, ook al zagen zij er fatsoenlijk uit, moest ik altijd de deur wijzen, zoo luidde zijn bevel.

— En West dan?

Barnes haalde de schouders op.

— Voor hem was niets goed genoeg. Ik kan u dat niet verklaren, want ik ken de beweegredenen niet die mijn meester aldus jegens hem deden handelen!

— De beweegredenen! herhaalde Raffles met een eigenaardigen klank in zijn stem. Juist, vriend, de beweegredenen; wie de beweegredenen weet, die weet alles. En wees nu zoo goed mij bij Miss Agnes aan te dienen!

— Is het niet wat laat? vroeg het dienstmeisje verschrikt. Het is reeds half acht!

— Dat doet er niet toe. Wees zoo goed mij den weg te wijzen en breng mij dan langs de werkkamer van mijnheer Forbes! Wij zullen bij de straatdeur beginnen.

Raffles en Charly stonden beiden op en verlieten het vertrek.

Verbaasd ging het dienstmeisje hun voor naar de straatdeur.

Het moet echter gezegd worden dat Charly niet veel minder verwonderd was.

— Hier beginnen wij dus onzen tocht! zeide Raffles op gedempten toon.

Hij draaide zich om en keek naar de deur.

— Ik zie dat hier zware kettingen op de deur zitten! merkte hij op, en bovendien twee reusachtige knippen. Zijn die er reeds lang op?

— Mijnheer Forbes heeft ze een jaar geleden laten aanbrengen!

— Zoo? Dan is hij zeker op zijn ouden dag bang geworden voor de inbrekers?

— Dat laatste is wel mogelijk, mijnheer, hernam het dienstmeisje, maar oud was mijnheer Forbes in het geheel niet! Hij kan nauwelijks vijf-en-veertig jaar geweest zijn!

— Niet ouder? vroeg Raffles verbaasd.

— Zeker niet, mijnheer! Veel eerder nog jonger!

— Is zijn vrouw lang geleden gestorven?

— Dat moet minstens twintig jaar geleden zijn, want hij kwam hier als weduwnaar naar Londen!

— Hij kwam naar Londen? Is hij dan geen Engelsman?

— Dat zou ik u niet kunnen zeggen, maar in ieder geval moet hij uit Amerika hier zijn gekomen! Ik geloof uit Californie.

— Prachtig! het kon niet mooier! riep Raffles uit.

Maar daar hij het verbaasde gezicht van het dienstmeisje zag, vervolgde hij op kalmen toon:

— Die kettingen worden natuurlijk iederen nacht gesloten, niet waar?

— Iederen nacht, mijnheer!

— Wie is met die taak belast?

— Barnes! Maar vaak, ja bijna iederen avond, kwam mijnheer Forbes zich zelf overtuigen of het wel gebeurd was!

— Wie maakte de knippen en kettingen weder los?

— Ik, mijnheer! antwoordde het dienstmeisje. Ik open het eerst de deur om den melkboer en den bakker open te doen!

— Maar vanmorgen hebt gij het toch zeker niet gedaan? vroeg Raffles, terwijl zijn oogen het antwoord van de lippen der dienstbode schenen te willen lezen, en Charly wist dat Raffles op dit oogenblik dacht aan den persoon, die des nachts om twee uur het huis was uitgeslopen en de kettingen had moeten losmaken.

Maar het antwoord was heel anders dan de beide vrienden verwachtten!

— Natuurlijk, mijnheer, zooals gewoonlijk, antwoordde het dienstmeisje.

Raffles deinsde een stap achteruit.

— Weet gij het zeker? riep hij.

— Heel zeker! riep het meisje glimlachend.

— Wilt gij zeggen dat gij vanmorgen de kettingen en de knippen op de deur gevonden hebt?

Het meisje keek den vrager verbaasd aan.

— Waarom zouden zij er niet opgezeten hebben?
vroeg zij toen.

Raffles wreef zich met de hand over de oogen.

— Je hebt gelijk, lief kind! zeide hij. Natuurlijk — waarom zouden zij er niet opgezeten hebben?

Charly had met de grootste verbazing toegeluisterd.

Het was duidelijk dat het meisje de waarheid sprak en toch — hoe was dat mogelijk?

Dat iemand des nachts het huis had verlaten, was boven iederen twijfel verheven.

Maar dan moest die geheimzinnige persoon ook weder teruggekeerd zijn, want anders was het onmogelijk dat de kettingen op de deur bevestigd geweest zouden zijn.

De jongeman stond nog over dit raadsel na te denken, toen Raffles opmerkte:

— Kom, laten wij nu verder gaan! Het dient tot niets dat wij hier blijven staan.

Langzaam liepen de beide mannen de hall door, voorafgegaan door het dienstmeisje.

Overall liet Raffles zijn blikken rondwalen.

Niets ontging aan zijn scherp ziend oog.

Hij bekeek ook aandachtig den dikken rooden loop-
per die op de trap gelegd was.

— Deze looper is zeker reeds schoongemaakt?

— Natuurlijk, mijnheer!

— Wie doet dat gewoonlijk?

— Een werkvrouw die om twee uur weder naar huis gaat!

— Dat is jammer! bromde Raffles. Gij weet zeker niet of zij iets bijzonders aan den looper gezien heeft?

— Zij zeide mij, dat de looper zeer vuil was, mijnheer, alsof men er nog niet lang geleden op geloopt had! De vuile plekken waren zelfs hier en daar nog nat.

— Er ligt toch zeker een mat voor de huisdeur?

— Dat kunt gij wel denken!

— Mooi zoo! Dat is geloof ik al weer een punt van belang. Laten wij maar verder gaan.

Men had nu de plek bereikt, waar de drie gangen elkaar ontmoeten.

— Hier is de werkkamer van mijnheer Forbes, zeide het dienstmeisje.

Raffles bukte zich.

Hij had een vergrootglas uit zijn zak gehaald en bekeek nu vol aandacht den vloer van de gang.

Het was een parketvloer en in het midden lag een dikke looper.

Bijna een kwartier lang onderzocht Raffles den vloer met de grootste aandacht.

Toen hij opstond lag er een glans van voldoening op zijn gelaat.

Hij raadpleegde zijn horloge en zeide toen:

— Dien ons nu maar eens spoedig bij miss Agnes aan!

HOOFDSTUK VII.

Agnes Forbes.

Het dienstmeisje ging den beiden mannen voor naar het boudoir van haar jonge meesteres, dat een verdieping hooger gelegen was.

Toen zij voor de deur stond, zeide zij op zachten toon:

— Wacht hier een oogenblik, mijnheeren, dan zal ik mijn meesteres even waarschuwen.

Raffles knikte zwijsend en het meisje verdween door de deur.

Een oogenblik later keerde zij weder terug.

— Mijn meesteres wil u wel ontvangen, maar zij

verzoekt u dringend het kort te maken, want zij bevindt zich niet in een staat om u lang te woord te staan! Zij is zeer onder den indruk van het gebeurde.

— Wij zullen niet langer blijven dan volstrekt noodzakelijk is.

— Wees dan zoo goed mij te volgen, mijne heeren.

Het meisje geleidde de mannen door een klein voortrek naar het boudoir en trok zich toen bescheiden terug.

Zoodra Raffles en Charly waren binnengetreten stond Agnes Forbes op van de kleine sierlijke schrijf-

tafel, waaraan zij blijkbaar zoo juist een brief had zitten schrijven, want de pen stak nog in den geopenden inktkoker.

Over den brief was echter een blad vloeipapier geworpen.

Raffles had dit met een oogopslag gezien, evenals het half gevulde valies dat in een hoek op de sofa stond.

Nu vestigde hij zijn scherpen blik op Agnes Forbes.

Het jonge meisje was buitengewoon bleek en haar oogen schitterden koortsachtig.

Nu en dan wrong zij met een plotseling gebaar de kleine fijne gevormde handen.

Haar stem had een matten klank toen zij de beide bezoekers uitnoodigde plaats te nemen.

— Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, miss, begon Raffles, dat wij u nog moeten storen, maar ik wilde nog eenige belangrijke inlichtingen inwinnen.

— Gij doet slechts uw plicht, heeren, maar ik smeed u, maak het kort!

— Ik zal u niet langer ophouden dan noodig is, miss!

Raffles keek het bleeke jonge meisje zwijgend even aan en hernam toen:

— Ik heb zooeven de bedienden ondervraagd, miss. Geen van hen kent den bezoeker die hier gisteren geweest is. Toch rust er een zware verdenking op dien man! Kent gij hem soms?

Het jonge meisje scheen aan hevigen tweestrijd ten prooi te zijn.

Haar stem klomk heesch toen zij eindelijk haperend antwoordde:

— Neen mijnheer, ik weet niet wie die man is!

— Maar hebt gij hem dan ook niet gezien?

— Neen nooit, dat bezweer ik! riep Agnes uit.

— O, dat verg ik immers niet van u, zeide Raffles op rustigen toon.

Hij liet zijn blikken over de sierlijke in het zwart gekleede gedaante van het jonge meisje glijden en toen bleef zijn oog rusten op een klein verband om haar pols en pink.

— Zijt gij gewond? vroeg hij zacht.

Snel verborg Agnes Forbes haar linkerhand.

— O, het heeft niets te beteekenen, zeide zij haastig. Ik heb mij gisteren met een schaar in den vinger gestoken.

— Het is toch niet ernstig, hoop ik?

— Volstrekt niet, mijnheer!

— Gij waart gisteren niet thuis toen de bezoeker kwam, niet waar?

— Neen mijnheer, ik bezocht mijn vriendin!

— Hoe laat zijt gij thuis gekomen?

— Omstreeks half elf!

— Was toen de bezoeker al weg?

Weer scheen het jonge meisje even te aarzelen.

Toen klomk het zacht:

— Neen, ik geloof dat hij pas een kwartier later is weggegaan. Het kan echter ook wel een half uur geweest zijn.

Raffles knikte een paar malen nadenkend met het hoofd.

— Dat alles klopt met hetgeen de dienstbode mij gezegd heeft.

Zijn oogen dwaalden naar de halfgevolle reistasch af en daarop vroeg hij:

— Gaat gij op reis, miss?

— Dat is te zeggen, mijnheer — ik meende na de begrafenis van mijn vader naar een mijner familieleden te Hull te vertrekken. De zaak heeft mij zeer aangegrepen en ik kan het hier niet langer uithouden.

— Dat kan ik mij begrijpen! Zeg mij eens eerlijk, miss, verdenkt gij een van de bedienden?

— Niemand mijnheer! Geen hunner is tot zulk een daad in staat!

— Wat zegt gij daar, miss? En Henry West zit sedert vanmorgen in de gevangenis! Wij komen juist om bewijzen tegen hem in te brengen.

Het jonge meisje dat was blijven staan, wankelde en moest zich aan een stoel vastgrijpen om niet te vallen.

Toen liet zij zich op de sofa neerzinken en het klomk bijna als een noodkreet, toen zij uitriep:

— Het is waar dat West in de gevangenis zit, mijnheer, maar ik geloof niet dat hij schuldig is. Neen, hij kan niet schuldig zijn!

— Maar de bewijzen zijn toch tegen hem!

Het jonge meisje wrong de handen.

Plotseling vloog zij weer overeind, drukte de kleine handen tegen het bleeke voorhoofd en begon als een opgejaagd dier het vertrek op en neer te loopen!

— Ik word gek! Ik word gek! kreunde zij. Het is alles zoo raadselachtig, zoo geheimzinnig.....

— Dat is het inderdaad, miss, zeide Raffles ernstig. Het is een buitengewoon ingewikkelde zaak. Maar als gij gelooft dat West de zaak niet gepleegd heeft — wie kan het dan gedaan hebben?

— Wie? Inbrekers natuurlijk! Gij weet toch dat het paneel uit de tuindeur gezaagd is.

— Natuurlijk, miss, maar ik weet evenzeer dat mijnheer Sullivan gelooft dat dit slechts gedaan is om de politie op een dwaalspoor te brengen. Op Scotland Yard houdt men het er stellig voor dat de daad gepleegd moet zijn door iemand die hier in huis woont. Daarop wijst ook het gebruik van den dolk uit het wapenrek. Natuurlijk zou het ook zeer mogelijk zijn dat de bezoeker de daad gepleegd had als het niet onomstootelijk vast stond dat hij tusschen half elf en elf uur vertrokken is en dat men mijnheer Forbes om half twaalf nog door de telefoon bevelen aan zijn chauffeur heeft hooren geven.

Agnes Forbes had met een bewegingloozen blik in haar wezen toegelusterd.

Het was of zij met haar gedachten ver van deze plek af was.

Raffles keek haar weder een oogenblik zwijgend aan en vervolgde toen:

— Zeg mij eens iets van het karakter van Henry West, miss.

— Wat wilt gij dat ik van hem zeg? Hij was een goede bediende en ik geloof niet dat mijn vader ooit over hem te klagen had.

— Van andere zijde hoorde ik zeggen dat West zijn betrekking al heel gemakkelijk opnam, niet heel veel uitvoerde en buitengewoon zwaar betaald werd!

Agnes Forbes keek hem verwonderd aan.

— Van dat laatste heb ik nooit iets gehoord, mijnheer!

Raffles wierp haar op zijn beurt een verwonderden blik toe.

— Wilt gij zeggen dat gij niet wist dat uw vader hem driemaal zooveel betaalde als een eerste klas bottelier verdient?

— Dat wist ik inderdaad niet, mijnheer!

Het jonge meisje scheen diep ergens over na te denken.

Toen hernam zij op denzelfden matten toon:

— Het is ook wel mogelijk, mijnheer.

— Kunt gij de reden niet vermoeden van die goedgeefsheid? miss.

— De reden? Neen — die weet ik niet!

Raffles begreep dat hij niet verder kon ondervragen zonder zijn eigen geheim te openbaren.

Hij stond dus op, nam zijn pet en gaf Charly een wenk.

— Wij willen u niet langer ophouden, miss, zeide hij zacht. Wij begrijpen dat de zaak u zeer moet hebben aangegrepen. Wanneer wordt uw vader begraven?

— Morgen, mijnheer! antwoordde het meisje bijna onhoorbaar.

— Dan blijft mij niets anders over, miss, dan u dank te zeggen voor de bereidwilligheid waarmede gij mij te woord hebt gestaan.

De beide mannen wendden zich naar de deur.

Raffles had de kruk van de deur reeds in de hand, toen Agnes Forbes op hem toesnelde en hem bij den arm greep.

— Zeg mij eens eerlijk, mijnheer, riep zij op heeschen toon, terwijl haar lippen beefden, of gij gelooft dat men West zal kunnen veroordeelen!

Raffles haalde de schouders op.

— Ik zou het u niet durven zeggen, miss! De bewijzen zijn op het oogenblik nog zeer zwak, maar ik geloof!

Het jonge meisje slaakte een zucht van verlichting.

Het was of een zware last van haar was afgenomen.

Toen ging zij langzaam naar de sofa toe, liet er zich op neervallen en begroef het gelaat in de handen.

HOOFDSTUK VIII.

Een lichtstraal.

Toen Raffles en Charly het huis verlieten waar de geheimzinnige moord gepleegd was, was het bijna negen uur.

De duisternis was gevallen.

Raffles stond een oogenblik op de stoep stil en haalde diep adem.

Zijn neusvleugels trilden en zijn oogen schitterden.

— Het was een heel belangwekkende avond, Charly, zei hij eindelijk.

— Dat neem ik graag aan, antwoordde de jonge man, maar ik zou het waarschijnlijk nog veel belangwekkender vinden als ik slechts het flauwste vermoeden had, waarop dit alles moet uitdraaien!

Raffles liet een kort lachje hooren.

— Je ziet dus nog geen licht? vroeg hij.

— Geen licht? Ik heb een gevoel alsof de duisternis om mij heen hoe langer hoe dikker wordt!

— Nu, dat zal zoolang niet meer duren. Wij zullen een auto nemen en ons naar huis laten brengen. Oertusschen zullen wij dan de zaak eens logisch trachten te beredeneeren.

— En als wij thuis zijn — is dan het werk voor vandaag afgelopen?

— Geenszins!

— Wat doen wij dan nog verder?

— Wij zullen eens naar die vriendin van Miss Agnes gaan, naar Miss Grey.

— Wat moeten wij bij haar doen?

— Wel, eens met haar babbelen. Bijvoorbeeld haar eens vragen of zij ons niet kan zeggen hoe haar vriendin aan die wond aan de linkerhand kwam.

— Maar dat heeft zij ons toch zelf gezegd! riep Charly. Zij heeft zich met een schaar gestoken.

Weer liet Raffles hetzelfde korte lachje hooren.

— Lieve hemel, Charly, wat ben je somtijds toch nog groen! Is dit waar alleen omdat een vrouw het zegt? Heb je dan niet opgemerkt dat het verband ook om den pols zat? Op welk een wonderbaarlijke wijze moet men een schaar hanteeren, om zich tegelijkertijd aan den pols en den pink te kwetsen!

Charly haalde met een wanhopig gebaar de schouders op.

— Dan geef ik het maar op, riep hij uit.

— Heb nog maar wat geduld! Daar is een huurauto!

Raffles wenkte den chauffeur.

Hij gaf den man een adres op en de beide mannen stapten in.

— En zeg mij nu eens aanstonds wat je van die zaak denkt, vroeg Charly, zoodra de auto zich in beweging had gesteld, want ik erken dat ik brand van nieuwsgierigheid.

— Welnu dan, Charly — wij moeten beginnen met ons goed voor oogen te stellen dat wij meer van de zaak weten dan de politie! De politie heeft de geheimzinnige voetstappen niet gehoord, evenmin als zij weet dat het geld pas uit de kast is gestolen lang nadat de misdaad werd volbracht! Dat ben je toch zeker met mij eens?

— Natuurlijk!

— Nu doet zich dadelijk de vraag voor: Zijn er nog meer personen die dat weten en zoo ja — wie zijn dat dan? Kan de geheimzinnige bezoeker het zijn? Neen, want hij is om kwart voor elfen vertrokken! Het staat vast voor mij dat hij met den moord niets uitstaande heeft — ten minste niet in directen zin!

— Maar het dienstmeisje verklaarde toch dat zij de brandkastdeur had hooren toewerpen!

— Mooi zoo! het verheugt mij dat je dit zeer belangrijke detail zoo goed onthouden hebt, mijn jongen.

— Acht je het van zulk een groot belang?

— Van kapitaal belang! Alvorens men de deur van een brandkast dicht kan werpen, moet men haar natuurlijk eerst geopend hebben, en daar het geen gewoonte is, vooral niet des avonds, om de deur van een brandkast open te laten staan, zoo moeten wij wel aannemen dat dit meubel geopend is, terwijl de geheimzinnige bezoeker er was! Geloof je dat ook niet?

— Zeker, dat klinkt zeer plausibel.

— Het is duidelijk dat onze bezoeker geld gekregen heeft. Moest Forbes een oude schuld betalen? Het is niet onmogelijk! Maar dan moet het een zeer groot bedrag geweest zijn, anders had hij het wel uit

zijn portefeuille kunnen betalen. Maar de man kan evengoed om geld gevraagd hebben en ik geloof dat wij hier de kern van de geheele zaak genaderd zijn, mijn jongen!

Raffles zweeg even en vervolgde toen:

— De man zag er sjofel uit, zegt het dienstpersoneel. Hij kwam op een zeer ongewoon uur. En toch werd hij dadelijk ontvangen! Hij bleef geruimen tijd bij Forbes en het gesprek liep dus blijkbaar over gewichtige onderwerpen!

— Ook dat laat zich zeer goed aanhooren!

— Nietwaar? Dat geloof ik ook! Welnu, als men iemand een schuld moet betalen, dan doet men dat 't liefst op klaarlichten dag en men stuurt den schuld-eischer zoo spoedig mogelijk weg. Dat ligt in de menschelijke natuur. Ik ben er dan ook zeker van dat die bezoeker iets kwam vragen! Wat hij vroeg was blijkbaar een zeer groot bedrag en toch werd het hem dadelijk ter hand gesteld! Waarom? Omdat Forbes of zeer groote verplichtingen jegens den man had of omdat hij zijn stilzweigendheid moest koopen!

— Is die gevolgtrekking niet wat al te gewaagd? riep Charly uit.

— Dat kan ik volstrekt niet inzien! Forbes droeg vroeger een anderen naam. Niemand verandert zijn naam of hij moet daarvoor een ernstige reden hebben. In de meeste gevallen is die reden geen eervolle! Het karakter van Forbes wordt over het algemeen niet zeer hoog gesteld, en zoo is het dus niet te gewaagd als wij aannemen dat er in zijn jeugd dingen hebben plaats gehad die het daglicht niet kunnen velen!

Raffles zweeg even en vervolgde toen:

— De bezoeker is heengegaan met een flink pak bankbiljetten in zijn zak en ongetwijfeld met het voornemen, later nog eens terug te keeren zoodra de voorraad zou zijn opgeteerd. Kan hij naderhand zijn teruggekeerd met het plan Forbes te vermoorden en de brandkast te plunderen? Dat is bijna onmogelijk, want dan zou hij niet drie uren gewacht hebben — en bovendien — hoe had hij het huis moeten binnenkomen. Er valt nergens een spoor van braak aan deuren of ramen te merken!

— Neen, dat lijkt mij ook onmogelijk!

— Wij kunnen dus den geheimzinnigen bezoeker als de dader uitschakelen! En laat ik hier dadelijk aan toevoegen dat wij hier naar mijn vaste overtuiging te doen hebben met twee op zich zelf staande misdaden!

— Dus de dief zal niet tevens de moordenaar zijn!

— Dat staat volgens mij vast! Al was het maar omdat het tegen het gezonde verstand strijdt dat iemand die zijn medemensch vermoordt om hem te bestelen twee en een half uur wacht alvorens daartoe over te gaan! Nu de bedienden! Wij hebben gehoord dat John Barnes een vrijen avond had en bij zijn zieken vader heeft overnacht, hetgeen door een dozijn getuigen kan worden bevestigd. Het dienstmeisje en de keukenmeid komen natuurlijk niet in aanmerking. De chauffeur evenmin, want de man is om half twaalf naar bed gegaan, nadat hij den geheelen avond was thuis geweest. Blijft over: Henry West.

Raffles wierp een blik uit het portier op het drukke straatgewoel en scheen een oogenblik in gedachten verzonken.

Toen hernam hij:

— Die West is blijkbaar een zeer eigenaardige figuur. De man is lui. Hij is een slecht bottelier, en toch is hij al twaalf jaren bij zijn meester, toch verdient hij een buitensporig groot salaris, toch pronkt hij met diamanten ringen en gouden horlogekettingen. Dat moet natuurlijk zijn bizondere redenen hebben.

— Dat lijkt ook mij zeer waarschijnlijk!

— Waarom houdt men een man in zijn dienst, die veel te lui is en veel geld kost? Om geen enkele andere reden dan omdat men bang voor hem is en hem te vriend wil houden!

Raffles leunde achterover in de kussens van de auto.

Toen begon hij weder:

— West is den geheelen avond thuis geweest. Het is zeer waarschijnlijk, dat hij den bezoeker heeft zien komen of althans wist dat die man er was. Zou hij den moord gepleegd kunnen hebben? Ongetwijfeld — maar in dat geval heeft hij zeker het geld niet gestolen. Heeft hij dat laatste wel gedaan — en dat acht ik volstrekt niet onmogelijk — dan is hij ook de moordenaar niet. Nu komen we langzamerhand aan de geheimzinnige voetstappen in den nacht. Is je daarbij niets opgevallen, Charly?

De jonge man dacht even na en antwoordde toen:

— Zij leken mij zeer zacht en haastig toe.

— Goed opgemerkt, mijn jongen! Zacht en haastig! De persoon, die zoo vlug en met zulke zachte stappen verdween, verliet omstreeks half drie het huis — en moet er weder zijn teruggekeerd toen het nog duister was. Wat ter wereld kan iemand bewogen hebben om dien tijd van den nacht het huis te verlaten? En dan — wie was het?

Charly keek Raffles vol verwachting aan.

— Een van de bedienden misschien? vroeg hij toen.

— Dat is natuurlijk niet onmogelijk. Wij moeten echter al aanstonds den chauffeur Wood en John Barnett uitzonderen, zooals je zooeven zelf gehoord hebt!

— Maar — het kan het dienstmeisje geweest zijn! riep Charly uit.

— Te oordeelen naar de snelle en zachte voetstappen, zou dat zeer wel mogelijk zijn. Maar wat zou dat lieve kind in 's hemels naam om half drie in den nacht buitens huis zoeken?

— Misschien heeft zij een minnaar?

— Ik durf het niet ontkennen, maar ik geloof wel te mogen zeggen, dat het een hooge uitzondering is als dienstboden zulke zonderlinge uitstapjes maken! Niets belet haar immers dien minnaar op een ander oogenblik te bezoeken, als zij haar arbeid heeft verricht?

— Dan geef ik het op!

Juist toen Charly dit zeide stond de auto voor de deur van de villa stil.

De beide vrienden gingen naar binnen en begaven zich naar de rookkamer, ten einde daar hun gesprek voort te zetten.

— Ik zou wel eens willen weten, begon Charly, wie de persoon geweest moet zijn, die des nachts het huis verliet, als het het dienstmeisje niet was, en als het ook de moordenaar niet geweest zou zijn?

— Dan blijven er nog twee over, beste jongen, namelijk Henry West, de bottelier, met het heerenleventje en — Miss Agnes!

Charly keek Raffles met open mond aan.

— Dat laatste is dunkt mij toch geheel buitengesloten! Het komt mij onmogelijk voor!

— Zegt dat het onwaarschijnlijk is, maar zeg niet, dat het onmogelijk gebeurd kan zijn! Je zult hebben opgemerkt dat ik den vloer door mijn vergrootglas zeer nauwkeurig heb onderzocht in de nabijheid van de deur der werkkamer.

— Ja zeker heb ik dat!

— Welnu, daar heb ik de flauwe afdrukken van een paar zeer kleine schoenen gevonden! Met andere woorden — daar heeft een vrouw gestaan!

— Des nachts?

— Natuurlijk, want je hoorde dat dienzelfden dag door de werkster alle trappen en portalen behoorlijk waren schoongemaakt.

— En wat zou dat?

— Wel, mij dunkt dat die vrouw daar heeft staan luisteren!

— En zou het dan volgens jou dezelfde vrouw geweest zijn die om half drie het huis verliet?

— Dat lijkt mij tenminste zeer aannemelijk!

Charly scheen nog niet overtuigd te zijn.

— Ik kan mij met den besten wil niet voorstellen wat miss Agnes zou hebben kunnen bewegen op zulk een ongewoon uur het huis te verlaten!

— Voorloopig kan ik dat ook niet en daarom moeten wij allereerst ons onderzoek in die richting voortzetten. Je bent toch zeker niet vermoeid?

— Niet in het minste!

— Ga dan mee, dan zullen wij eens zien wie de vriendin is van miss Agnes, die zij gisteren heeft bezocht en die ons misschien wel eenige inlichtingen kan geven.

Raffles was opgestaan en liep in gedachten verzonken het vertrek rond.

[Toen stond hij voor Charly stil en vroeg eensklaps:

— Heb je opgemerkt dat het valies van het jonge meisje gepakt stond toen wij binnentraden?

— Ja. Zij heeft ons trouwens zelf gezegd dat zij naar familieleden te Hull zou vertrekken.

— Zij schreef een brief toen wij binnenkwamen en bedekte dien haastig met een blad vloeipapier. Heb je dat opgemerkt?

— Ook dat, Edward!

— Maar misschien is het aan je aandacht ontsnapt dat ik kans heb gezien, met mijn rug naar het bureautje het blad vloeipapier een weinig te verschuiven en vervolgens een snellen blik op den begonnen brief te werpen!

— Neen, dat heb ik inderdaad niet gezien!

— Dat beschouw ik als een compliment, riep Raffles uit. Dan zal zij het zeker niet hebben opgemerkt. Welnu die brief was aan een man gericht want het opschrift luidde: Mijn lieve Jack!

Charly slaakte een kreet van verbazing.

— Alweer een geheimzinnige ontdekking! riep hij uit.

— Misschien heldert zij integendeel veel op, mijn jongen, maar kom, laat ons eerst die vriendin eens opzoeken. Zij heet Miss Grey en zij woont in de Grosvenorstreet!

De beide vrienden stonden op, trokken hun overjas aan en begaven zich naar de auto, die door Raffles met de huistelefoon was besteld.

— Breng ons zoo spoedig mogelijk naar de Grosvenorstreet, zeide hij zachtjes, en houd bij nummer 2 of 4 stil.

De beide vrienden stapten in en de auto reed hen in enkele minuten naar de Grosvenorstreet, waar zij voor het eerste hoekhuis stilhielden.

Raffles en Charly stapten uit en liepen naar het huis dat het nummer 14 droeg.

Raffles belde aan en vroeg aan den portier die hem de deur opende:

— Wees zoo goed, mijn vriend, aan miss Grey te vragen of zij ons nog wil ontvangen, ondanks het late uur. Zeg maar dat wij komen in de zaak Forbes.

De portier keek Raffles met een verwezen blik aan.

— Hoe was de naam? vroeg hij toen.

— Miss Grey, vriend.

— Een dame van dien naam woont hier niet, mijnheer.

Charly kon slechts met moeite een kreet van verbazing onderdrukken maar op het gelaat van Raffles vertrok geen spier.

Het scheen bijna alsof hij dit antwoord verwacht had.

— Heeft die dame hier dan misschien gewoond?

— Bij mijn weten niet, mijnheer.

— Zijt gij hier al lang portier?

— Sedert 9 jaren.

— Ik dank u, mijn vriend, dan heeft men mij verkeerd ingelicht. Nu nog een vraag: Kent gij alle huurders van dit huis?

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer.

— Woont hier soms een jonge man wiens voornaam Jack luidt?

De portier knikte.

— Ja, mijnheer: Jack Osborn, op de tweede verdieping.

— Weet gij ook of die jonge man soms wel eens bezoek van een gesluierde dame ontvangt?

De portier deed een stap terug en zijn stem klonk stroef toen hij antwoordde:

— Ik geloof niet dat ik u daarop behoef te antwoorden, mijnheer.

Raffles glimlachte.

— Dat antwoord is al voldoende, mijn vriend.

Hij haalde een goudstuk uit zijn zak.

— Is Osborn thuis?

De portier wierp een begeerigen blik op het geldstuk en antwoordde:

— Dat geloof ik wel, mijnheer. Ik weet echter niet of hij u wel zal ontvangen. Mijnheer is pas zooveen van een vermoeiende reis teruggekeerd.

— Van Hull zeker? vroeg Raffles.

— Hoe weet gij dat, mijnheer? riep de portier verbaasd uit.

— O, dat doet er niet toe. Ga mijnheer Osborn van onze komst verwittigen en zeg dat de zaak van het grootste belang is!

HOOFDSTUK IX.

Jack Osborn.

Charly had met de grootste verbazing naar dit korte gesprek geluisterd.

Toen de portier verdwenen was, vroeg hij:

— Hoe weet je, dat die jonge man uit Hull terug kwam?

— Omdat miss Agnes er heen wilde, antwoordde Raffles met een eigenaardigen glimlach om zijn dunne lippen.

— Maar wie is hij?

— Dat is dunkt mij nog al duidelijk — de goede vriend van miss Agnes. Waarschijnlijk was haar vader sterk tegen de verbintenis gekant en zocht zij hem daarom in het geheim op.

— Maar dat zal ze toch niet om half drie in den nacht doen.

— Dat is te zeggen — dat doet een vrouw natuurlijk slechts in den uitersten nood. Als Agnes Forbes inderdaad de vrouw was die gisteren het huis waar de moord geschiedde verliet om haar minnaar te gaan opzoeken, dan moet zij daar een zeer dringende reden, een reden van verschrikkelijken aard voor hebben. Welke kan de reden in dit geval geweest zijn? Volgens mij slechts eene: Agnes heeft van den moord op haar vader afgeweten, lang voordat de morgen aanbrak.

Charly keek Raffles verstomd aan.

— Ik moet je eerlijk zeggen dat die mogelijkheid voor mij de zaak hoe langer hoe duisterder maakt.

— Geloof je? vroeg Raffles met denzelfden zonderlingen glimlach op het gelaat. Ik voor mij ben van oordeel dat deze omstandigheid de zaak juist alweder meer opklaart. Maar stil, daar komt de portier terug.

— Willen de heeren mij volgen? vroeg de man.

— Aanstonds, antwoordde Raffles. Het verheugt mij dat de heer Jack ons wil ontvangen.

— Hij had er eerst niet veel ooren naar, mijnheer, maar toen ik zoo vrij was hem den inhoud van ons kort gesprek mede te deelen, gelastte hij mij dadelijk u bij hem te brengen.

Onder het spreken waren de drie mannen de eikenhouten trap opgelopen.

Op de tweede verdieping stond hij stil voor een deur, waarop het scherpe oog van Raffles ónmiddellijk het kleine visitekaartje ontdekte, waarop te lezen stond „Jack Osborn, civielingenieur“.

De portier klopte aan en liet aanstonds daarop de bezoekers binnen.

Raffles en Charly bevonden zich in een helder verlicht ruim vertrek, van eenvoudige maar smaakvolle meubelen voorzien.

Het eerste voorwerp echter waarop het oog van den Grooten Onbekende viel, was het groote half geopende valies dat op de tafel stond, en dat voor de helft gepakt was.

In het midden van de kamer stond een krachtig gebouwde jongeman, met een glad geschoren energiek gelaat, en groote donkere oogen, die hij met een onderzoekenden, een weinig angstigen blik op zijn beide bezoekers gevestigd hield.

Hij was zeer bleek en scheen aan een groote ontroering ten prooi.

Hij gaf den portier een wenk, die het vertrek stil verliet en de deur achter zich sloot.

Met een tweede zwiingend gebaar wees Osborn den beiden mannen een stoel aan.

Nadat hij zelf had plaats genomen, vroeg hij, waarbij zijn vingers zenuwachtig met zijn horlogeketting speelden:

— Wie zijt gij, heeren, en wat is het doel van uw komst?

— Wij zijn politiebeambten, mijnheer Osborn, maar wij zouden, hoe vreemd het u ook moge in de ooren klinken u gaarne willen verzoeken ons vooral te beschouwen als mannen die het werkelijk goed met u meenen. En wat het doel van onze komst betreft — wij zouden u eenige vragen willen stellen inzake den moord op den heer Forbes.

Het scheen Charly toe alsof er een rilling over het bleeke gelaat van den jongen ingenieur had geloopt.

Het volgende oogenblik echter herstelde Jack Os-

born zich en zijn stem klonk rustig toen hij hernam:

— Ik moet u bekenzen dat ik niet goed inzie in welk opzicht ik met deze zaak iets uitstaande kan hebben, maar niettemin ben ik bereid uwe vragen te beantwoorden. Vergun mij echter u eerst de vraag te stellen, wie u hier heen gezonden heeft?

— Dat heeft niemand gedaan, mijnheer Osborn, wij meenden hier een zekere miss Grey te vinden, de vriendin van miss Agnes, die zij eenige malen achtereen bezocht.

— Dus Wood heeft... liet de jonge ingenieur zich ontvallen.

Een glimlach vloog over Raffles' gelaat.

— De chauffeur kon niets zeggen, mijnheer Osborn, want hij wist zelf niet beter of zijn jonge meesteres begaf zich inderdaad naar een vriendin, die in dit huis verbeeldde te wonen. En de portier draagt ook geen schuld want ik overrompelde den man.

Osborn keek Raffles en Charly beurtelings met zijn donkere oogen aan en vroeg toen op matten toon:

— En wat wilt gij eigenlijk van mij weten?

— Vooreerst dit, mijnheer Osborn: Heeft miss Agnes u gisterenavond omstreeks 9 uur een bezoek gebracht?

— Ja. Ik zie niet in waarom ik het langer zou verzwijgen. Wij behoeven er thans geen geheim meer van te maken dat wij elkander lief hebben. Over eenige maanden zal miss Agnes mijn vrouw zijn.

— Hoe laat is zij ongeveer vertrokken?

— Omstreeks half elf, maar het kan ook wel eenige minuten vroeger geweest zijn.

— Gij zijt toen uit de stad gegaan?

— Ja.

— Naar Hull?

— Ja — maar hoe weet gij dat?

— Dat zult gij misschien later wel hooren. Wist miss Agnes niets van die reis af?

— Neen — ik had het voor haar verzwegen, want ik wilde het resultaat afwachten van een sollicitatie te Hull. Ik wilde haar daarmee verrassen.

— Het is u dus onbekend, dat miss Agnes u in den afgelopen nacht omstreeks halfdrie opnieuw een bezoek heeft willen brengen?

Het was een gewaagde vraag, maar de uitwerking was vreeselijk.

Jack Osborn werd lijkbleek, lief een sissenden klank hooren, verhief zich half van zijn stoel en toen scheen het alsof hij naar een wapen zocht om den man, die de vraag gesteld had te lijf te gaan.

Raffles was van zijn stoel opgestaan.

Hij zag, dat de in het wild afgeschoten kogel doel had getroffen.

Hij trad op den jongen man toe en legde hem de hand op den schouder.

Op zachten, bemoedigenden toon zeide hij:

— Ik geloof, dat gij het verstandigst doet, ons te vertrouwen, mijnheer Osborn. Het kan u slechts ten goede komen!

De jonge ingenieur antwoordde niet aanstonds, maar viel plotseling met het hoofd voorover op de tafel.

Een doffe snik welde uit zijn borst op.

Toen hief hij het hoofd weder op en wierp een verwilderden blik op Raffles.

— Zeg mij hoe gij heet! vroeg hij toen op doffen toon. Ik zelf vernam het pas anderhalf uur geleden, toen ik van mijn reis terugkeerde! In den trein las ik in de bladen van den moord! Zeg mij hoe gij het weet!

Raffles begreep wel dat hij onmogelijk kon zeggen wat hem op het vermoeden had gebracht, dat Agnes Forbes de geheimzinnige persoon was geweest, die om bijna half drie het huis van haar vermoorden vader had verlaten.

Daardoor zou hij immers zijn eigen geheim verraden hebben.

Hij zeide dus op rustigen toon:

— Ik zal u dat later wel verklaren, mijnheer Osborn. Gij moet voorloopig genoeg nemen met de mededeeling, dat de omstandigheden er duidelijk op wezen, dat uw verloofde getracht heeft u te bezoeken. Zeg mij — hebt gij nog in het geheel geen bericht van haar gekregen?

— Ja. Ik vond hier een briefje van haar, dat zij in den loop van den dag door het dienstmeisje had laten brengen en waarin zij mij mededeelde van den portier te hebben vernomen, dat ik op reis was, maar nog hedenavond terug zou keeren en waarin zij mij verzocht haar om 10 uur te bezoeken!

Raffles keek den jongen man onderzoekend aan.

Het was duidelijk, dat hij de waarheid sprak.

Waarschijnlijk was dat het briefje, hetwelk het jonge meisje onder een blad vloei had trachten te verbergen?

Zijn gedachten volgden elkander met bliksemsnelheid op.

Langzaam begon het in zijn brein te dagen.

— Zeg mij eens, mijnheer Osborn, begon hij plotseling. Zijt gij bekend met het verleden van mijnheer Forbes?

Osborn schudde ontkennend het hoofd.

— Ik weet er niets van! Ik weet alleen, dat hij een schoft was!

— Toch zeker niet tegenover zijn dochter?

— Zelfs tegenover haar!

— Was hij tegen uw huwelijk?

— Hij had bedreigd mij door zijn bedienden het huis te laten uitwerpen als ik het waagde een voet over den drempel te zetten!

— Had hij een anderen pretendent voor haar?

— Niet dat ik weet! Hij wilde eenvoudig niet, dat zijn dochter reeds zou huwen!

— Nu moet ik een wellicht onbescheiden vraag doen, maar het gaat niet anders: Hoe oud is Miss Agnes?

— Twintig jaar!

Raffles keek verbaasd op.

— Ik dacht zeventien of achttien!

— Zij zou over zes maanden meerderjarig zijn geworden!

Raffles stond op en gaf Charly een wenk.

— Mijnheer Osborn, wij willen u niet langer lastig vallen. Het is kwart voor tien en gij moet Miss Agnes niet laten wachten! Ik geloof niet, dat gij mij nog veel inlichtingen kunt geven — blijkbaar weet gij niet meer van de zaak af dan Miss Agnes zelf!

— Ik weet niets, mijnheer, hernam Osborn, met mattem stem.

— Hebt gij West gekend?

— Ik heb hem een paar malen ontmoet!

— Welken indruk maakte hij op u?

— Dien van een onbeschaamden, luien rekel!

— Het oordeel klinkt niet gunstig, maar ik geloof, dat het juist is. Acht gij hem echter in staat tot zulk een misdaad?

— Neen, — daartoe was hij veel te laf!

— Dat geloof ik ook. Ik geloof, dat wij den verkeerde beet hebben! Mag ik vragen of de sollicitatie te Hull geslaagd is, mijnheer Osborn?

— Ja, ik heb de betrekking gekregen!

— Gij zult dus wel spoedig huwen?

— Zoodra de rouwtijd voorbij is!

— Heeft Miss Forbes nog familie hier?

— Hoegenaamd niet!

— Gij vertrekt natuurlijk op zijn vroegst pas na de begrafenis? vroeg Raffles met een blik op het half gevulde valies.

— Ja, mijnheer, morgenmiddag!

— Miss Agnes waarschijnlijk ook?

Osborn keek snel op.

— Waarom denkt gij dat?

— Omdat wij bij haar omstreeks twee uur geleden juist zulk een half gepakt valies gezien hebben als dit.

— Gij zijt dus bij haar geweest! kreet Osborn. Hoe houdt zij zich onder deze vreeselijke zaak?

— Dat kunt gij wel begrijpen — zij beyndt zich in een vreeselijken toestand! Ik zou u raden zoo spoedig mogelijk naar het arme meisje toe te gaan.

— Ik zal uw raad opvolgen, mijnheer — ik dank

u, dat gij uw plicht op zulk een humane wijze vervuld hebt!

Raffles maakte een zwijgende buiging.

Toen wendde hij zich naar de deur.

Op den drempel keerde hij zich nog eens om.

— Zoudt gij mij morgen niet nog eens willen ontvangen, mijnheer Osborn?

— Als het noodig is — maar waarom eigenlijk?

— Omdat ik geloof, morgen het raadsel van den moord in de Milton Street te hebben kunnen oplossen.

En zonder het antwoord af te wachten, verliet Raffles het vertrek, door Charly gevolgd.

HOOFDSTUK X.

De ontkenning.

— Naar het bureau van de „Times“, Henderson! riep Raffles den chauffeur toe, alvorens in te stappen.

— Wat moeten wij daar in 's hemels naam uitvoeren? vroeg Charly verwonderd, toen de wagen zich in beweging had gezet.

— Den legger bestudeeren.

— Wat wil je dan weten?

— Ik wil weten, hoe de zaak van de schipbreuk van de „President Lincoln“ in elkaar zit!

— Kan ik je daarbij helpen?

— Ik dank je voor je aanbod, Charly, maar je kunt mij beter helpen door aan de villa af te stappen, en de lectuur van den „Californian Ledger“ te beëindigen. Je behoeft nu alleen te zoeken naar de familieberichten!

— Ik beloof het je! Kom je spoedig terug?

— Zoodra ik gevonden heb wat ik zoek!

Charly werd bij de villa afgezet, nadat Raffles op de voorruit had getikt, en deze zette zijn weg naar de redactie-bureaux van het groote City-blad voort.

Het was bijna middernacht, toen Raffles de bibliotheek van de villa binnentrad, waar Charly hem wachtte, maar het gelaat van den Grooten Onbekende straalde alsof hij zooeven een groote overwinning had behaald.

— Heb je iets gevonden? riep de jonge man uit, terwijl hij Raffles tegemoet snelde.

— Heel wat! En jij?

— Niets naders, dan wat wij gisteren reeds hebben gelezen!

— Nu, achteraf verbaast mij dat ook niet, mijn jongen! In hetzelfde blad, dat het bericht van de schip-

breuk bevat, kon ook onmogelijk gestaân hebben — wat ik in oude nummers van de „Times“ vond, na heel wat zoeken, dat kan ik je verzekeren!

Raffles had zich in een diepen stoel laten vallen en wreef zijn handen over elkaar.

— Maar wat heeft de „Times“ je dan eigenlijk geleerd? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Om te beginnen den ouderdom van Oliver Forbes, of liever van Alfred Macduff, zooals hij inderdaad heette. Hoe oud denk je, dat hij was, toen hij vermoord werd?

— Een jaar of vijftig!

— Juist veertig!

— En zijn dochter moest 21 worden! riep Charly op ongeloovigen toon.

— Ja. Eigenaardig, niet waar? Het komt niet vaak voor, dat mannen op zulk een jeugdigen leeftijd trouwen en zeker niet onder onze keerkringen! Dan heb ik in de „Times“ den naam gevonden van den man, die Macduff in den avond voor den moord een bezoek heeft gebracht! Ik zou mij ten minste al zeer moeten vergissen, als hij het niet was!

— Maar waar heb je dan naar gezocht?

— Naar bijzonderheden van de schipbreuk van de „President Lincoln“! En ik verzeker je, dat er veel meer instond, dan in het Californische blad! Zoo stond er bijvoorbeeld bij het vermelden van de namen van de omgekomenen vermeld, dat met Macduff ook was omgekomen het dochttertje van een onlangs gestorven schatrijken Amerikaan, O'Connor geheeten, welk kind, met en benevens een zeer groot fortuin, bijna geheel in bankbiljetten en papieren van waarde

bestaande, aan — Macduff, zijn vriend, werd toevertrouwd.....

Charly schoof zijn stoel met een ruk achteruit, en keek Raffles met open mond aan.

Het was hem alsof er plotseling een licht in zijn hersens ontstoken werd!

— Dus — dus — stamelde hij, dus Agnes is niet de eigen dochter van den vermoorde?

— Neen! Zij is hem dertien jaar geleden toevertrouwd door haar vader, die zijn einde voelde naderen! Op weg naar Engeland leed het vaartuig, dat hen beiden zou overbrengen, schipbreuk. Bijna allen kwamen om het leven, en het moet slechts aan een wonder zijn toe te schrijven, dat Macduff en het kind, dat hem was toevertrouwd, gered zijn. Tevens schijnt hij daarbij zoo goed als het geheele vermogen van zijn pleegkind te hebben gered. Toen moet het laaghartige plan bij hem zijn opgekomen, zich van dat vermogen meester te maken, wat zeer gemakkelijk zou gaan, daar men hem immers voor dood hield, evenals het kind! Hij is waarschijnlijk door visschers ergens gered, wie weet op welk een afgelegen plek, ver van de bewoonde wereld. Toen heeft hij zich een paar jaren schuil gehouden en is toen onder een aangenomen naam naar Londen gekomen, waar hij goeden sier heeft gemaakt van het geld zijner pupil.

— Maar als zij had willen trouwen!

— Dan had hij haar waarschijnlijk met een kleinen bruidschat afgescheept, maar zelfs dat moet hem zwaar zijn gevallen, anders zou hij zich niet zoo tegen het huwelijk met Osborn verzet hebben, dien ik voor een zeer fatsoenlijk man houd. Bovendien hadden er dan papieren voor den dag moeten komen — en waar zou hij die zoo spoedig hebben gevonden?

— En de bezoeker?

— In het bericht is sprake van een zekeren Jack Wird, die een boezemvriend van Macduff moet zijn geweest! Blijkbaar heeft een toeval hem weder op het spoor van den doodgewaande gebracht, en heeft hij zijn voordeel met die ontdekking willen doen! Nu verklaar je zeker al beter het gerucht van de brandkast, die open en weder dicht werd gedaan.

— Welzeker! Maar zou hij dan den moord niet gepleegd hebben?

— Dat is onmogelijk! Wij vonden immers al het geld in de open kast!

— Dat is waar — maar later is het toch gestolen!

— Niet doord Wird! Door den tweeden man, die het geheim van Macduff kende!

— En wie was dat?

— Henry West! Denk aan zijn heerenleventje, ondanks zijn erbarmelijke eigenschappen als buttler, zijn dronkenschap, zijn luiheid! Denk aan zijn sieraden, zijn buitensporig hoog loon! Macduff moest hem te vriend houden, omdat de man te veel wist!

— Maar dat klinkt heel aannemelijk! Wat was die West vroeger?

— Matroos! Daarom zal hij ook zoo betrekkelijk bescheiden in zijn eischen zijn geweest! Een man van de wereld zou Macduff de helft van het gestolen vermogen gevraagd hebben — en het misschien wel hebben gekregen ook!

— Dus — je denkt, dat miss Agnes de vrouw was, die om bij half drie in den nacht het huis verliet?

— Daaraan kan ik nu niet meer twifelen!

— Maar wat ging zij dan toch buitenshuis doen?

— Zij ging in haar uitersten nood naar haar minnaar! Het was haar immers bekend, dat hij voornemens was, nog dienzelfden avond op reis te gaan!

— In haar uitersten nood? Zij wist toen toch nog van niets!

— Dat wist zij maar al te goed — want zij is degeen, die Macduff gedood heeft!

Een langdurig stilzwijgen volgde op deze onheilspellende woorden.

Charly had met spannenden blik voor zich uit gekeken.

Nu hief hij langzaam het hoofd op en zeide:

— Wat je daar zegt, is heel, heel ernstig!

— Dat is het!

— Je hebt natuurlijk bewijzen voor wat je zegt?

— Bewijzen heb ik niet. Maar ik heb in dat geval iets wat nog meer waard is — dat is de onverbidde-lijke logica! Luister maar eens! Wij hebben voor de deur de indrukken van een vrouwenvoet gevonden. Het had des avonds geregend en er kleefde vrij wat modder aan de schoenen. De vrouwelijke dienstboden zijn des avonds niet uit geweest, dus niemand anders kan daar gestaan hebben dan het jonge meisje.

— Dat ben ik met je eens.

— Welnu, wij weten dat er in den vooravond bezoek is geweest van den man die het geheim van Macduff kende en daar zijn voordeel mee kwam doen.

— Dat kunnen wij ten minste wel aannemen.

— Nu is het niet gewaagd als wij verder gaan zeggen dat Miss Agnes een gedeelte van het gesprek heeft gehoord?

— Dat is zeer wel mogelijk!

— Je kunt je begrijpen wat er toen moet zijn omgegaan in het hart van het meisje dat daar zoo eensklaps vernam dat zij haar geheele leven bedrogen was door een man die zich voor haar vader uitgaf en die haar op de schandelijkste wijze bestolen had!

Zij vluchtte toen zij hoorde dat het gesprek op een eind liep, maar keerde later terug om den schurk rekenschap te vragen. Wat er toen gebeurd is kunnen wij wel ongeveer nagaan. Macduff begreep wel dat er voor hem een tiental jaartjes gevangenschap opzat en dat hij in ieder geval het gestolen fortuin zou moeten afgeven! De woede heeft hem krankzinnig gemaakt, en toen Agnes dreigde dat zij alles openbaar zou maken, heeft hij zijn revolver gegrepen en haar misschien met de kolf de hersens willen inslaan. Zij heeft de revolver gegrepen en zich daarbij ernstig gewond. Om haar leven te redden heeft zij den dolk uit het wapenrek gerukt en het den schurk in de borst gestooten!

Weer trad er een stilzwijgen in.

Charly knikte eenige malen langzaam met het hoofd.

— Dat alles is zeer wel mogelijk, zeide hij op zeer zachten toon. Zoo zou bijna alles verklaard worden — met uitzondering van het verdwenen geld! Wat is daar je lezing van?

— Dat zal ik je zeggen! West heeft den bezoeker zien binnenkomen, en waarschijnlijk is zijn wantrouwen gewekt door het sjofelijk uiterlijk van den bezoeker, die niettemin aanstonds bij zijn meester werd toegelaten. Hij heeft waarschijnlijk ook het een en ander van het gesprek gehoord, maar is snel weggegaan toen hij de voetstappen van Agnes hoorde aankomen! Ik ben er zeker van dat hij van den moord, of laten wij liever zeggen: van de voltrekking van het vonnis niets heeft gemerkt. Toen hij evenwel 's morgens als eerste het vertrek binnentrad en daar zijn meester op den grond vond liggen bij de geopende brandkast, heeft hij gehoor gegeven aan de inblazingen van den duivel en alles wat hij grijpen kon snel naar zijn kamer gebracht, in de overtuiging dat men dezen diefstal ook wel zou schuiven op rekening van den onbekenden moordenaar. Pas daarna heeft hij alarm gemaakt.

— Maar dan zou alles sluiten als een bus!

— Niet waar? Ik geloof dat nu wel de heele keten van bewijzen gesloten is.

— Maar waar zou het geld dan zijn?

— Hij zal het op zijn kamer wel goed hebben weg-

geborgen. Dat zullen wij trouwens aanstonds gaan onderzoeken!

— Nu nog?

— Nu nog! Ik ben er van overtuigd dat West er geen oogenblik aan gedacht heeft dat hij zou kunnen worden gearresteerd.

— En dat arme jonge meisje??

— Wij zullen haar zeggen wat wij ontdekt hebben. Zij moet dan zelf beslissen wat te doen, maar Henry West mag in geen geval wegens moord terecht staan. Men zou hem eenvoudig opknoopen, als er geen deugdelijker bewijzen waren dat hij de daad niet verricht heeft!

— Maar dan zal de rechter Miss Agnes toch zwaar straffen?

— Dat zal hij niet als hij alles weet!

— Maar waar zijn de papieren die alles bewijzen?

— Die zullen we wel op dezelfde plek van het geld vinden! Kom, kleed je spoedig aan en ga mede. Nog een uur — en dan zal dit avontuur wel weder tot het verleden behooren!

De beide vrienden hadden zich spoedig van overjas en hoed voorzien. Een oogenblik later stoot de auto nogmaals door de straten en hield op ongeveer twintig meters van de deur van het noodlottige huis stil.

— Dien mij aanstonds bij je meesteres aan, meisje, zeide Raffles tot de kamenier, die hem de deur geopend had.

Het meisje keek hem verschrikt aan.

— Maar heeren, Miss Agnes heeft bezoek! zeide zij.

— Wie is er bij haar?

— Ik weet niet of ik dat wel zeggen kan!

— Wij zijn van de politie! Is het een jonge man, met een gebruid gelaat?

Het meisje knikte zwiwend.

Raffles wendde zich naar Charly om.

— Hij is er nog! bromde hij. Nu kunnen zij het samen hooren. Kom mede naar binnen!

De verschrikte kamenier wees den laten bezoeker den weg naar de groote woonkamer.

Nog voor zij antwoord had ontvangen op haar kloppen, opende Raffles de deur.

De beide mannen traden binnen en sloten de deur achter zich dicht.

Agnes en Jack Osborn waren opgestaan van de sofa waarop zij gezeten hadden.

Beider gelaat was zeer bleek.

Op dat van het jonge meisje vertoonde zich een smartelijke trek.

— Wat wilt gij, mijne heeren? vroeg Osborn op gedempten toon. Ik wist niet dat ik u spoedig zou terugzien. Het doel van uw komst moet wel zeer gewichtig zijn, als ik let op het uur van uw bezoek!

— Het is ook zeer gewichtig! antwoordde Raffles op zeer ernstigen toon. Wij hebben den persoon ontdekt die de daad bedreven heeft!

Raffles keek bij deze woorden het jonge meisje strak aan.

Agnes liet een kreunenden zucht hooren, sloot de oogen, liet zich op de sofa neervallen en verborg het gelaat in de hand.

— Heeft zij u alles gezegd! zoo wendde Raffles zich tot Jack Osborn, die met somber gelaat terzijde was blijven staan.

— Wat — wat zou ze mij gezegd hebben! riep hij uit.

Raffles hield met een kalmeerend gebaar de hand op.

— Ik bezweer u, mijnheer Osborn, laat dien toon varen! Ik weet alles! Miss Agnes heeft den man, die haar bestolen heeft en zich voor haar vader uitgaf in wettelijke zelfverdediging gedood.

Een lang en diep stilzwijgen volgde op deze woorden.

De vier menschen leken uit steen gehouwen te zijn.

Osborn was de eerste die weder sprak.

Hij trad op Agnes toe en legde haar liefkoozend de armen om de schouders.

Zijn stem had een smeekenden klank, toen hij zeide:

— Ik herhaal het Agnes — het is het beste om alles eerlijk te bekennen, dat zeide ik je zooveel reeds!

— Mijnheer heeft gelijk, Miss, hernam Raffles op ernstigen toon. Het is waarlijk het beste wat gij doen kunt.

Het meisje hief langzaam het hoofd op, keek de drie mannen beurtelings met eenen door tranen omfloensden blik aan en zijde toen bijna toonloos:

— Het is waar. Ik heb het gedaan! Ik zal u zeggen hoe het gegaan is!

Weer hief Raffles de hand op.

— Dat behoeft niet, Miss, zeide hij zachtjes. Dat weten wij reeds. Misschien beter dan gij het zelf weet!

Het jonge meisje stond op en keek Raffles met schitterende oogen aan.

— Als gij het weet — kunt gij dan ook zeggen waar de papieren gebleven zijn? Gij begrijpt wat ik bedoel?

— Ik begrijp het zeer goed, Miss! Die papieren bevinden zich waarschijnlijk op dezelfde plaats waar zich het geld bevindt!

— Waar dan?

— In de kamer van den bottelier, Henry West.

— Laten wij dan aanstonds gaan zoeken, riep het jonge meisje uit. Ik zal u den weg wijzen!

Het viertal begaf zich naar de kamer van Henry West, een keurig gemeubeld vertrek.

Het duurde geen kwartier of de bekwame en ervaren vingers van Raffles hadden de geheime schuilplaats ontdekt waar het geld verborgen was, en ook het pakket papieren, dat West met opzet of niet, mischien om er later misbruik van te maken, had meegenomen.

Het meisje slaakte een juichkreet en viel toen zenuwachtig snikkend in de armen van Osborn.

Raffles had haar de papieren en het geld overhandigd en zeide toen ernstig:

— Nu nog een paar woorden, Miss. Wij beiden zijn niet degeen voor wie wij ons uitgeven, en het zou dus geen nut hebben bij de politie melding te maken van ons onderhoud. Wie wij dan wel zijn? Och, wat doet het er toe, van het oogenblik dat wij de zaak hebben opgehelderd! Maar wie wij ook zijn — ik acht mij gerechtigd, u een welgemeenden raad te geven. Begeef u aanstonds naar den rechter-commissaris en zeg hem eerlijk wat er is voorgevallen! Zeg hem maar dat hij in de „Times“ van 15 jaar geleden alles kan vinden wat op de schipbreuk van de „President Lincoln“ en op uw leven betrekking heeft, en nu hebben wij verder niets te doen dan afscheid van u te nemen en de hoop te kennen te geven dat gij deze beproeving dapper zult doorstaan! Geen enkele rechter zal u mogen veroordeelen! Over enkele dagen zult gij weer op vrije voeten gesteld worden, daar voor zal ik wel zorgen. Komaan, dat beloof ik u!

Het volgende oogenblik waren Charly en Raffles verdwenen, nog voor Agnes en Jack van hun verbazing bekomen waren.

De volgende aflevering (No. 235) bevat:

„DE CHINEESCHE MISSIE“

